

Slovenski VESTNIK

LETNIK XXXII.

CELOVEC, PETEK, 2. SEPTEMBER 1977

ŠTEV. 35 (1829)

Poštni urad 9020 Celovec
Verlagspostamt 9020 Klagenfurt
Izhaja v Celovcu
Erscheinungsort Klagenfurt
Posamezni izvod 3 šilinge
mesečna naročnina 12 šilingov
celoletna naročnina 120 šilingov
P. b. b.

Pliberk je postal fanal:

V BOJU ZA NAŠE PRAVICE nas ne more streti nobeno nasilje

Z mogočno protestno demonstracijo so občani pliberške občine, ki so se jim pridružili še zastopniki iz drugih krajev dvojezičnega ozemlja, v petek zvečer nepreslišno izpovedali svoj protest zoper krivične in očitno v škodo slovenske narodne skupnosti sklenjene zakonske ukrepe, hkrati pa odločno manifestirali zahtevo po dosledni in popolni izvedbi določil člena 7 na celotnem ozemlju, kjer avtohtono živimo in ustvarjamo koroški Slovenci.

Z napisi in gesli v obeh deželnih jezikih so zahtevali dosledno dvojezičnost za Pliberk in celotno dvojezično ozemlje na vseh javnih poslopijih, v uradih, v šolah, na sodišču in pri označbah krajev. Izrekli so se proti napovedanim političnim procesom in proti kriminalizaciji borbe za narodne pravice; protestirali so proti sodnemu zasledovanju aktivistov, ki se borijo proti kršitvi državne pogodbe; izrazili so solidarnost z obtoženci ter zahtevali, naj Avstrija sodi tistim, ki nam kratijo manjšinske pravice.

Na glavnem trgu se je zbralo več kot tisoč ljudi, ki so prisluhnili besedam slovenskega občinskega odbornika Mirka Kerta (izvajanja vseh govornikov objavljamo na 2. strani — op. ured.); navzočih pa je bilo tudi nekaj znanih nemškonaacionalnih skrajnežev, ki so zbrali okoli sebe desetine naščuvanih smrkvancev, da so iztulili sovraštvo zoper Slovence. Kot stekli psi so lajali v demonstrante in s tem obnašanjem sami izstavljali najboljše

sprichevalo, kakšno raven je dosegel koroški nemški šovinizem s svojim zločinskim ščuvanjem na narodnostno mržnjo!

Po zborovanju na glavnem trgu so se demonstranti v sprevedu podali na zemljišče pliberške zadruge, kjer so po nagovorih predsednika NSKS dr. Matevža Grilca, ki je govoril v imenu obeh osrednjih organizacij, ter zastopnika krajevnega odbora Zveze slovenske mladine Mirka Perča postavili dvojezičen napis. Zaradi izkušenj v Šentjakobu (kjer je tak napis odstranila cestna uprava) in v Škocijanu (kjer so napis podrli „neznani storilci“ pod zaščito noči) je bila tabla v Pliberku zabetonirana, poleg tega pa so jo potem noč in dan

Postavljanje dvojezičnega napisa v Pliberku je potekalo kot simbolično zabetoniranje dvojezičnosti in s tem enakopravnosti obeh narodnosti. Ravno to pa je nemške šovinite in njihove kričarje tako razjezilo, da so vdrli na združeno zemljišče in se skušali prebiti do napisa. Vendar jim to ni uspelo; demonstranti so njihov naval ustavili in končno so se tudi varnostni organi vsaj toliko zavedli svoje naloge in dolžnosti, da so kričavo drhal zrinili z zasebnega zemljišča. V ostalem pa se varnostni organi prav nič niso trudili, da bi zagotovili nemoten potek prijavljene in dovoljene prireditve in so dali nov dokaz dvojne pravice in prakse na Koroškem: lani v Škocijanu so na-

stražili slovenski mladinci vse do ponedeljka popoldne, ko so deželne in okrajne oblasti zaukazale uradni Tafelsturm.

valili na slovenske mladince, ki so demonstrirali proti ščuvanju na narodnostno mržnjo in proti obujanju nacistične miselnosti; aretirali so jih in pretepali ter obtožili, da so motili javno prireditev. Zato je odgovorne oblasti treba javno vprašati: Zakaj se v Pliberku niso ravnale po istih predpisih? Koliko so v Pliberku aretirali razgrajčev, ki so motili javno prireditev?

Na ta vprašanja bodo oblasti težko odgovorile, kajli motilci miru iz vrst nemških nacionalistov so bili za varnostne oblasti „tabu“, pač pa so se iste varnostne oblasti, bratnim nasiljem znosili nad slovenskimi mladinci, ko je v ponedeljek KHD-jevec Holzer kot zastopnik oblasti dal povelje za „Sturm“ na dvojezični napis.

Po petkovi demonstraciji, ki je izvenela s spontano ljudsko veselico pred združenim poslopjem, so namreč slovenski mladinci noč in dan stražili dvojezični napis. Pri tem so bili deležni moralne in tudi gmojne podpore Pliberčanov, pripadnikov obeh narodnosti. Ravno ta solidarnost s slovenskimi mladinci in preko njih z bojem koroških Slovencev za dosego narodnostnih pravic pa je očitno spravila oblasti do takšnega besa, da so se odločile za brahialno silo odstraniti dvojezični napis. In ta uradni Ta-

(Dalje na 8. strani)

SRAMOTA ZA AVSTRIJO:

Uradni Tafelsturm udarec zoper demokracijo

Predsednik koroške SPÖ deželni glavar Wagner se je zatekel k znani taktiki „Primita tatu“ ter je krivdo za nazadovanje tujkega prometa zvalil na koroške Slovence, odgovornost za poslabšanje odnosov med Koroško in Slovenijo oz. Avstrijo in Jugoslavijo pa očital vodilnim predstavnikom Slovenije, češ da se vmešavajo v notranje zadeve Avstrije (ko zahtevajo dosledno izvedbo državne pogodbe).

Predsednik koroške ÖVP namestnik deželnega glavarja Bacher je v zvezi z demonstracijo v Pliberku izjavil, da take akcije nasprotujejo avstrijskemu zakonu; zato jih ni mogoče trpeti in je razumljivo, da se jim prebivalstvo upre. Pristojne dejavnike v deželi in državi pa je pozval, da povsem jasno zavzamejo stališče k „provokantnim begdom s slovenske strani“.

Podpredsednik koroške FPÖ Silla pa je od notranjega ministra zahteval, da mora za „obrambo“ pred „protizakonitimi akcijami“ Slovencev osnovati znotraj varnostnih organov posebno „strokovno skupino s posebnimi nalogami za Koroško“ — (morda po vzoru nekdanjih edinic SA in SS!).

Izjave vodilnih predstavnikov koroških strank so najbolj prepričljiv dokaz, da na Koroškem vlada dvojna mera: na eni strani za večinski narod, ki sme neovirano, nekažnovano in celo z uradno podporo kršiti veljavne zakone; na drugi strani s slovensko manjšino, ki ima samo eno „pravico“ — biti pokorna in poslušna svojim nemškim gospodarjem, sicer bo kot motilec miru in kot kršilec pravnega reda postavljena pred šodišče! Primerjava izjav vodilnih deželnih politikov leta 1972 in danes to nedvoumno potrjuje, saj je po njihovi pristni koroški logiki protest proti določenemu zakonu ali ukrepu enkrat izraz ljudske volje in upravičena reakcija, drugič pa kriminal, provokacija, protidržavno rovarjenje in še kaj.

Ta koroška značilnost dvoličnosti je bila tudi kulisa, pred katero se je v Pliberku odvijal uradni Tafelsturm. S formalističnimi triki, s katerimi so skušali dati akciji nek pravi videz, niso mogli prikriti resničnega namena in pomena svojega navala na dvojezični napis: ni jim šlo za spoštovanje zakonskih norm in za izvajanje pravnih predpisov — šlo je tako leta 1972 kot zdaj izključno le za odstranitev dokaza, da na tej zemlji živita dva naroda; tako l. 1972 kot danes je bila to izrazita protislovenska akcija. Kajti med varnostnimi organi, ki so na povelje KHD-jevca Holzerja navalili na dvojezični napis v Pliberku, so bili tudi posamezniki, ki so naloge korektnega čuvarja reda očitno zamenjali z vlogo poslušnega hlapca nacionalizma (izrazi kot Banditen, Partisanenschweine, Tschuschen, gehis hinunter zum Tito in podobni menda ne spadajo v vokabular avstrijskih varnostnih oblasti) ter so se pri „obračunavanju“ s slovenskimi aktivisti, ki so stražili napis, baje posluževali metod, kakor da bi prišli iz šole zloglasnih gestapovskih pretepačev.

Uradni Tafelsturm v Pliberku, ki je tako po zasnovi kot po izvedbi prava sramota za Avstrijo, pa je pokazal tudi nekaj drugega: namreč dejstvo, da se tudi na Koroškem širi krog tistih, ki odklanjajo in obsojajo takšno „reševanje“ manjšinskega vprašanja, kot so si ga zamislili s tristrankarskim diktatom v obliki zakona in odredb, ki pomenijo v zadnji konsekvenci smrtno obsodbo manjšine ter predstavljajo flagrantno kršitev državne pogodbe. Solidarnost, ki so jo s stražarji dvojezičnega napisa dejansko izpričali Pliberčani ne glede na narodno pripadnost, je obetajoče znamenje, da vedno več ljudi razume in podpira pravični boj koroških Slovencev za obstoj in enakopraven razvoj na podedovani domači zemlji.

Veleposlanik SFRJ je obiskal koroške Slovence

Novi veleposlanik SFR Jugoslavije v Avstriji Novak Pribičević je bil ta teden na prvem uradnem obisku na Koroškem. Ob tej priložnosti je v sredo v spremstvu prvega sekretarja ambasade Zeljka Besediča, generalnega konzula SFRJ v Celovcu Milana Šamca in konzula Petra Zupančiča obiskal tudi sedeža obeh osrednjih slovenskih organizacij v Celovcu.

Na sedežu ZSO je visokega gosta v navzočnosti članov obeh odborov pozdravil predsednik dr. Franci Zwitter. Uvodoma je ugotovil, da so se predstavniki koroških Slovencev že med obiskom na Dunaju lahko prepričali, da veleposlanik Pribičević izredno dobro pozna problematiko slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji. Zato ga je tokrat podrobneje seznanil le s trenutnim položajem in z najnovejšimi dogodki na Koroškem, ko skušajo negirati naš obstoj oziroma s silo prepričati našo borbo za dosledno izpolnitev člena 7 državne pogodbe. V tem trenutku, ko dejansko gre za naš obstoj — je naglasil predsednik ZSO — koroški Slovenci še posebno potrebujemo pomoč in podporo matične države.

Veleposlanik Pribičević je v kratki zahvali omenil, da zavzema vprašanje koroških Slovencev zelo važno mesto v delovanju vseh tistih, ki zastopajo Jugoslavijo v Avstriji. Naglasil je potrebo in važnost živega kontakta med manjšino in matično državo in v tej zvezi dejal, da narodi in narodnosti Jugoslavije prizadeto spremljajo boj obeh manjšin v Avstriji. Zagotovil je, da bo Jugoslavija tudi v bodoče nudila vso podporo v pravičnem boju za uresničitev člena 7. Pri tem je še posebej opozoril na važnost manjšinske problematike v luči beografske konference ter poudaril, da ne gre samo za vprašanje ene ali dveh držav, marveč v najširšem pomenu za vprašanje demokracije in odnosov med narodi.

Naša odločna beseda na demonstraciji v Pliberku

Le z vztrajno borbo si bomo pridobili naše pravice

Motilci miru so tisti ki nosijo odgovornost za brezpravnost manjšine

„To je stalna diskriminacija slovenskega ljudstva, to je permanentno nasilje in uradna germanizacija, ki postaja iz dneva v dan bolj nevzdržna!“ Tako je opisal današnje stanje na Koroškem občinski odbornik Mirko Kert, ko je na petkovi demonstraciji v Pliberku spregovoril v imenu slovenskih občinskih mandatarjev.

Uvodoma je Kert spomnil, da je še v prvih desetletjih našega stoletja približno tretjina vsega koroškega prebivalstva govorila sloven-

ste že dobili kakšne pozive v slovenščini?”

Govornik je nanizal še dolgo vrsto konkretnih primerov, ki prepričljivo dokazujejo, kako zlagane so vse trditve o enakopravnosti Slovencev in njihovega jezika na Koroškem. „To je stalna diskriminacija slovenskega ljudstva, to je permanentno nasilje in uradna germanizacija, ki postaja iz dneva v dan bolj nevzdržna. Kakšne so posledice te uradne germanizacije, kakšno sožitje v resnici vlada med

Slovencev odpraviti tako, da so na primer Libuče, Podkraj, Sentjur, Senčni kraj, Borovje, Grablje, Šmarjeto, Pliberk, Drveš v in druge slovenske oz. dvojezične kraje pri zeleni mizi kratkoma deklarirali za nemška naselja. Nekdaj je Hitler zahteval Macht mir dieses Land deutsch! Danes Avstrija nadaljuje to tradicijo. Kdor zagovarja tako politiko, tisti ni le sovražnik Slovencev, tisti je nasprotnik mirnega sožitja, je grobokop demokratične družbe in svobode Avstrije, je nosilec velenemške in herrenvolkove ideologije, ki je Avstriji in njenim prebivalcem že povzročila neizmerno nesrečo.“

Slovinci nikdar nismo podirali mej ne na severu in ne na jugu, je poudaril govornik, pač pa so jih nemški nacionalisti in njihovi pajdaši že dvakrat podrli v nedavni zgodovini. Svoj bestialni višek je dosegel nemški nacionalizem in zločinski nacionalsocializem v drugi svetovni vojni pod vodstvom Avstrijca Adolfa Hitlerja. „Vendar pa divjanja, o katerem pričajo imena Auschwitz, Ravensbrück, Mauthausen, Dachau in drugi kraji nacističnih zločinov, današnjim nemškim nacionalistom očitno še ni bilo dovolj. Kancler Kreisky je to sam doživel, ko so ga leta 1972 v Celovcu ssovali ‚Saujud‘. Deželni glavar Sima je doživel, da so njega in njegovo ženo v Velikovcu ob posmehovanju varnostnih organov obmetavali s paradižniki. Koroški Slovenci jih vedno bolj pogosto doživljamo v rjavih oblekah, ko nam grozijo ‚Ein kleiner Hitler muß wieder her‘. Videli in slišali smo jih, ko so ob prepevanju koroške himne podirali dvojezične napise. Videli in slišali smo jih tudi zadnjič v Škocijanu. Kljub vsemu temu pa deželni glavar Wagner trdi, da o nacionalističnih tendencah na Koroškem in v Avstriji ne more biti govora.“

Ob koncu je občinski odbornik Kert pozval vse udeležence, naj vztrajajo v borbi v prepričanju, da bomo z odločno in vztrajno borbo ob podpori vseh demokratičnih sil izbojevali enakopravnost, kakršna je potrebna za mirno sožitje med narodi.

V imenu krajevnega odbora Zveze slovenske mladine v Pliberku je ob postavitvi dvojezične table spregovoril Mirko Perč, ki je opozoril, kako se politični dejavniki in oblikovalci javnega mnenja na Koroškem in v Avstriji trudijo, da bi domačo in mednarodno javnost prepričali, da je z zloglasnim zakonom o narodnih skupinah manjšinski problem enkrat za vselej rešen. Pri tem se celo hinavsko ponašajo, da ima ta zakonodaja „evropski nivo“.

Toda pogled na koroško stvarnost nam daje povsem drugačno sliko. Kaže namreč, da smo koroški Slovenci potisnjeni v nekaj obrobni vasi pod Karavankami. Naš jezik bomo kot doslej mogli uporabljati le doma; naše otroke bomo morali naprej prijavljati za pouk slovenščine in bodo s tem izpostavljeni raznim pritiskom; na uradih bomo lahko govorili slovensko le po predhodni prijavi in tudi tedaj le preko tolmača ali če se bo našel uradnik, ki bo voljan govoriti slovensko.

„Ta stvarnost naj bi imela ‚evropski nivo‘? To naj bi bila tista enako-

zavedati se moramo, da naših ciljev ne bomo dosegli od danes na jutri, zato se moramo usmeriti na dolgoročno borbo. Dolgoročno pač zato, ker avstrijski vladajoči krogi niso pripravljeni, dati nam pripadajoče pravice. In ne samo to, preko medijev javnega obveščanja, preko šol itd. potvarjajo našo zgodovino in s tem delajo razdor med slovensko in nemško govorečimi Korošci, s tem gojijo nacionalizem in šovinizem.“

„Razdor med slovensko in nemško govorečimi deželani je umetni razdor, ki služi edinole vladajočim,“ je ugotovil predstavnik ZSM. „Zato bo ena naših prvenstvenih nalog, da bomo naše sodeželane obveščali o naši zgodovini in o naših težnjah. Vsak izmed nas mora postati agitator in propagandist naših teženj, vsak izmed nas mora biti sposoben, da tolmači resnico o naši zgodovini, da tolmači demokratični značaj naših pravic in nedemokratični značaj nove manjšinske zakonodaje. To pomeni, da si bomo osvojili podrobno znanje o plebiscitnih dogajanjih, o pomenu in vlogi narodnoosvobodil-

ski materni jezik. Vendar pa je nemški nacionalizem postajal vedno bolj nasilen in vpliven ter je prerasel v odkrit politični, gospodarski in kulturni imperializem, ki je vedno bolj očitno nastopal proti življenjskim interesom Slovencev. Pod pritiskom se je med ljudstvom ustvarjal vtis, da je za napredovanje v zasebnem in poklicnem življenju potrebno le znanje nemškega jezika; raslo je število slovenskih rojakov, ki so jih šola, nemško-nacionalna društva in pa nemški delodajalci „prevzgojili“ v tako imenovane nemškutarje. „Eden od najvidnejših takih rojakov je bil znani koroški pisatelj J. F. Perkunig, ki je v zrelostni dobi svojega življenja sam spoznal to prevaro in jo tudi javno obsodil, vendar to dejstvo na Koroškem danes radi zmolčijo, ker jih je sram lastne zgodovine,“ je dejal Kert.

Ko je potem govoril o današnjih razmerah, je govornik naglasil, da je sramotno, da po tolikih letih skupnega življenja Nemcev in Slovencev v deželi na naših šolah in uradih ni slovenskih napisov. „Kakšna pa je ta enakopravnost Slovencev in Nemcev, ko pa moramo naše otroke posebej prijaviti k pouku slovenščine in to kar dvakrat tekom šolske dobe. Kako naj se naši otroci naučijo v enaki meri slovenščine, če se v tako imenovanih dvojezičnih šolah vsi predmeti razen slovenščine že od 3. šolskega leta naprej poučujejo izključno v nemščini. Kako je z enakopravnostjo v naši občini, ko pa je treba pri vsaki javni ustanovi in pri vsakem uradu naše skupne Koroške govoriti nemško, če hočeš, da se stvari ne zakomplicirajo ali sploh zataknejo. Ali ste že dobili kakšno uradno občinsko objavo poleg nemščine tudi v slovenščini? Ali na matičnem uradu, ali ste že dobili na primer rojstni list, kjer bi bila poleg nemščine tudi slovenščina enakopravno zastopana? In ko vas opozarjajo na vašo državljansko dolžnost, da morate plačati davke, bodisi občini, deželi ali cerkvi — ali

Slovinci in Nemci v naši deželi ‚Toleranciji‘, pa je vsemu svetu najbolj pokazala jesen leta 1972, ko so večno včerajšnji elementi organizirano in nekeznovano podirali dvojezične krajevne napise.“

Potem ko je spomnil, kako točno so se štiri velesile držale svoje obljube in so že pet mesecev po podpisu državne pogodbe umaknile svoje zasedbene sile iz Avstrije, je občinski odbornik Kert opozoril, kako drugače izpolnjuje (ali bolje ne izpolnjuje) svoje pogodbenne obveznosti Avstrija napram sopodpisnicam državne pogodbe in napram lastnim državljanom slovenske in hrvaške narodnosti, ko pa 22 let po podpisu državne pogodbe še vedno zamažemo čakamo na izpolnitev obljub in obveznosti, danih in zapisanih leta 1955.

Zakaj smo koroški Slovenci proti zakonu o narodnih skupinah? je vprašal govornik. „Zato, ker hočejo superdemokratizirati vse odgovornosti političnih strank diskriminacijo

Širni svet sliši naš glas

V imenu obeh osrednjih organizacij je na demonstraciji v Pliberku spregovoril predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev dr. Matevž Grilc. Dejal je, da smo se zbrali v Pliberku, ker se zavedamo nujnosti, da na ta način nedvoumno izpovemo avstrijski in mednarodni javnosti, da je vprašanje slovenske narodne skupnosti na Koroškem slej ko prej odprto. Govornik je ugotovil, da sedmojuljska zakonodaja iz lanskega leta in na njej sloneče odredbe, ki so stopile v veljavo 1. julija 1977, niso nobeno izpolnjevanje člena 7 avstrijske državne pogodbe, ampak pomenijo li zakonski ukrepi ponovno zoževanje naših pravic in nasilno germanizacijo našega prebivalstva na od nekdanj dvojezičnem področju ter predstavljajo hudo kršitev mednarodne pogodbe in priznanih človekovih pravic.

„Prišli smo na demonstracijo — je dejal predsednik NSKS — da zakličemo v svet: Nikoli ne bomo sprejeli tega diktata nemških šovinistov in tistih, ki so klavarno kapitulirali pred temi antidemokratičnimi silami! Borili se bomo naprej za doseglo vsestranske enakopravnosti in demokracije, ki jo izžareva črka in duh državne pogodbe iz leta 1955, v zavesti, da smo si to pravico s krvjo priborili.“ Ne bodimo malodušni, je naglasil govornik, kajti najbližja preteklost je jasno dokazala, da širni demokratični svet sliši naš glas; dosegli smo, da je postal naš problem znan v svetu, da iz dneva v dan raste kritika

mednarodne javnosti nad kratkovidno politiko avstrijske vlade, ki iz vidika strankarskega oportunizma popušča silam preteklosti in mračnija. Zavedajmo se, da je naše stališče v svetu vedno bolj priznano; zavedajmo se, da naše zaupanje v lastno moč in v pomoč miroljubnega sveta ne bo varalo.

„Zato še tesneje povežimo naše vrste in ne dajmo se zbegati od politikov, ki bi radi zabili klin med vodstvo obeh organizacij in slovensko ljudstvo. Predstavniki NSKS in ZSO se brez vsakega pridržka borimo za naše pravice, za interese našega naroda, medtem ko so se vse v parlamentu in deželnem zboru zastopane stranke odločile služiti edinole zahtevam KHD in podobnih organizacij. Če deželni glavar Wagner trdi, da bodo predstavniki koroških Slovencev postali oficirji brez armade, potem je današnja demonstracija njemu v odgovor: Gospod deželni glavar, ta vaša želja se nikoli ne bo izpolnila! Mi smo namreč spoznali volkove v ovčjih kožuhih; mi danes dobro vemo, kdo dejansko zastopa naše interese. V tem smislu izrekam v imenu obeh osrednjih organizacij ZSO in NSKS vso podporo vam občanom pliberške občine in vsem tistim, ki ste prišli na današnjo mogočno demonstracijo, da ponovno izjavimo našo zahtevo po popolni enakopravnosti pliberških Slovencev, po popolni enakopravnosti celotnega dvojezičnega ozemlja.“

negi boja in o drugih dogodkih, kajti vedno spet doživljamo, da je pretežni del koroške in avstrijske javnosti popolnoma napačno informiran o teh stvareh.“

Potem je govornik dejal, da so demonstracije v Senjakobu, v Dobrli vasi, v Škocijanu in zdaj v Pliberku zgovoren dokaz, da manjšinsko vprašanje praktično ni rešeno; isto velja tudi za akcije, ki bodo še sledile. Te akcije so zgovoren dokaz, da tako imenovani „evropski nivo“ nove zakonodaje obstaja edinole v glavah treh v parlamentu zastopanih strank; so zgovoren dokaz, da je vlada naredila račun brez krčmarja, to se pravi brez nas, neposredno prizadetih. Ravno zato pa so jim te akcije tudi neprijetne in trn v peti. Zato ustvarjajo v dnevnem tisku mnenje o slovenskih teroristih in podobno. Deželni glavar Wagner pa nam v zadnjem času celo očita, da motimo tujski promet.

„S tem pa deželni glavar seveda boče povedati, da motimo politiko vlade, ki na vse škrjuple skuša dokazati ‚rešeno‘ manjšinsko problematiko. Krinka tujskega prometa je samo ena od mnogih nam že poznanih metod ščuvanja, s katerim nas hočejo prikazati kot teroriste in motilce miru. Z vso odločnostjo pa je treba poudariti, da so motilci tisti, ki nosijo odgovornost za brezpravni položaj manjšine.“

Ravno naš brezpravni položaj pa nas sili, da ne prenehamo v naši borbi, da si pravice vzamemo sami, je naglasil Mirko Perč. To bomo storili v zavesti in prepričanju, da se bojujemo za pravično stvar, za cilje, za katere so se v tej ali oni obliki borili že naši predniki. Cilj našega boja je popolna enakopravnost na celotnem dvojezičnem ozemlju in v tem boju ne bomo klonili!

Smo za demokratično rešitev na podlagi sporazuma med pristojno vlado in prizadeto manjšino

GOVOR PREDSEDNIKA ZSO NA PRIREDITVI V SELAH

„Koroški Slovenci se ne moremo zadovoljiti z rešitvijo, ki nam odvzame več kot dve tretjini avtohtonega naseljenega prostora, deli naše ljudstvo na več različnih kategorij, zmanjšuje in okrnjuje dosedanje pravice na vseh področjih in zato ne pomeni rešitve člena 7 državnih pogodb, marveč je izrazita kršitev tega mednarodnega dokumenta. Ne moremo se zadovoljiti s tako rešitvijo zlasti tudi zato, ker gre za neodsvojljive pravice, ki smo si jih priborili s svojo borbo na strani svobodoljubnih narodov; pravice, katerih namen je poprava nacionalne škode, ki nam jo je prizadejal nacizem; ki niso le za sedanjjo generacijo, ampak so tudi pravice za naše potomce in bodoče rodove.“

Tako je poudaril predsednik Zveze slovenskih organizacij na Koroškem dr. Franci Zwitter, ko je zadnjo nedeljo na prireditvi v Selah (o kateri posebej poročamo — op. ure.) spregovoril k današnjemu položaju na Koroškem.

Uvodoma se je predsednik ZSO spomnil pred enim letom umrlega narodnega in kulturnega delavca, selškega župana Hermana Velika, ki ga — kakor je dejal govornik — vsepovsod pogrešamo, saj nam je s svojo objektivno presojo v dolgoletnem političnem boju in delu za enakopravnost našega ljudstva pomagal prebresti marsikatero oviro in najti rešitev v skoro brezizgledni situaciji. Predsednik ZSO je spomnil, da je že ob pogrebu govornik vodilne stranke v deželi iskreno priznal, da Velikovo delo ni bilo lahko in da je doživel marsikatero razočaranje ter se mu je oprstila za ovire in težave, ki mu jih je delala tudi stranka, kateri je Velik pripadal. „Kako bi doživel Herman Velik danes ravnanje z našo narodno skupnostjo,“ je vprašal govornik in naglasil, da ga v resnici pogrešamo, da bi kakor za časa svojega življenja z nami vred razmišljal in sklepal o poteh in smereh našega naprednega slovenskega gibanja na Koroškem.

Ko je potem spregovoril o trenutnem položaju naše narodne skupnosti, je predsednik ZSO menil, da je Selanom gotovo najbolj blizu in najbolj nerazumljiv proces proti selskim fantom, ki niso storili nič drugega kakor da so hoteli preprečiti, da se z lažidemokratično metodo preštevavanja okrnejo pravice, ki nam pripadajo po državnih pogodbah. „Niso hoteli dopustiti, da bi

bile zaman vse težke žrtve, ki so jih Sele dale v borbi proti fašizmu za ohranitev svojega na smrt obsojenega naroda. Zato so vse naše simpatije s temi fanti in želimo, da ta novi proces proti Selanom ne bi šel v zgodovino kot dokaz nespremenjene nestrpnosti do našega človeka in zanikanja njegovega obstoja na podedovani zemlji.“

To pa velja tudi za vse druge procese proti našim ljudem, je dejal govornik. Gre za procese, ki jih kot demokracija, kot borci proti fašizmu, kot pripadniki slovenskega naroda, ki je dal ogromne žrtve v borbi proti nacizmu za svobodo tudi avstrijske domovine, ne moremo razumeti. Kajli tudi fantje v Skocijanu, iz Pliberka, iz Globasnice, niso storili nič drugega kakor da so opozarjali pristojne oblasti in svet na pravice, ki nam grejo in na katere čakamo že več kot 20 let. „Za to vseh teh procesov ni mogoče razumeti drugače kakor kot pritisk na našo narodno skupnost in njeno vodstvo, da bi se zadovoljila z rešitvijo, kakršno sta nam oktobrila zakonodajalec in vlada z zakonom o narodnih skupinah in izvedbenimi odredbami. To izhaja zlasti iz procesa proti osrednjemu tajniku NSKS, ki je ne glede na goroslasno obtožbo po vseh dosedanjih spremljevalnih okoliščinah že v času predpreiskave in preiskave same očiten izraz politične provokacije.“

Nobena in zato tudi naša narodna skupnost se ne more odpovedati neodsvojljivim pravici, v resnici osnovnim človekovim pravicam za svoj obstoj in nadaljnji razvoj, je dalje naglasil dr. Zwitter. To morajo razumeti vsi, ki govorijo o potrebi in korist-

nosti kompromisa. „Koroški Slovenci smo za kompromis, ki pomeni sporazumno rešitev, kakor jo je priporočal in zagovarjal tudi generalni sekretar OZN dr. Kurt Waldheim, ko je v Celovcu sprejel delegacijo ZSO in NSKS kot predstavništvo koroških Slovencev. Smo za kompromis, to je za sporazumno, demokratično rešitev. Sporazumna rešitev pa ni sporazum med pristojno vlado in prizadeto manjšino. Demokratična rešitev ni sporazum med tremi večinskimi strankami proti manjšini, marveč je tak sporazum dejansko zloraba demokracije. Rešitev našega vprašanja ni v odrekanju zastopstva manjšine potom njenih osrednjih organizacij, ki jih kot zastopstvo priznava celo OZN, marveč je rešitev edinole v dogovoru in sporazumu z osrednjima organizacijama kot predstavništvu slovenske narodne skupnosti na Koroškem.“

Rešitev tudi ni v pritisku na osrednji organizaciji in v očitkih, da sta krivi nazadovanja tujkega prometa, ampak je rešitev le v priznanju prisotnosti našega ljudstva tudi na zunaj z namestitvijo dvojezičnih krajevnih napisov povsod, kjer avtohtono živi in ustvarja naš človek že skozi stoletja. To moramo povedati deželnemu glavarju Wagnerju, ki očitno še vedno misli, da je mogoče razdvojiti koroške Slovence in jih odvrti od osrednjih organizacij.

Rešitev pa tudi ni v odstranjevanju dvojezičnih napisov ob asistenci varnostnih organov, marveč v dosledni izpolnitvi 3. odstavka 7. člena državne pogodbe. Če se koroški Slovenci za to borimo in sami postavljamo napise, kamor spadajo, potem to ni kršenje zakona, pač pa je bil kršenje zakona naval na dvojezične napise leta 1972. Glede veljavnosti namreč po ustavi ni nobene razlike, ali je bil zakon sprejel v parlamentu z navadno večino ali soglasno s podporo vseh treh strank. To je treba odgovoriti na nekvificirano izjavo namestnika deželnega glavarja Bacherja v zvezi s protestno akcijo v Pliberku.

„Koroški Slovenci smo zadnji, ki bi želeli nemir,“ je dejal predsednik ZSO. „Nemir in negotovost so zanesli v našo deželo tisti, ki leta 1972 niso prenesli dvojezičnih napisov in ki so lahko neokazovano kršili zakon ter hujskali proti sodeželanom slovenskega jezika. Mi ne želimo nemira, želimo in zahtevamo pa priznanje naše prisotnosti na podedovani domači zem-

Struških večerov poezije se je udeležil tudi koroški pesnik

Struga je idilično mesto na severnem obrežju Ohridskega jezera. V tem kraju so bili letos že 16. Struški večeri poezije — prireditve, ki ima širok mednarodni značaj in sodi med največje tovrstne manifestacije na svetu. Letošnjih struških večerov poezije se je udeležilo več kot 200 pesnikov iz 31 držav; prvič pa je na tej veliki prireditvi svetovne poezije sodeloval tudi zastopnik slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem, namreč pesnik Andrej Kokot.

Struški večeri poezije so bili v času od 18. do 24. avgusta in so obsegali vrsto literarnih nastopov, simpozij o poeziji in druge prireditve. V okviru teh prireditev podelijo vsako leto tudi več nagrad za poezijo. Sicer pa so struški večeri poezije postali manifestacija vse Makedonije, saj skupine pesnikov iz vseh delov sveta v tem času obiščejo vsa večja makedonska mesta, kjer so kot gostje delovnih kolektivov in občinskih skupščin deležni prisrčnega sprejema. Največja manifestacija poezije pa se odvija na mostu čez reko Drim v Strugi in v Skopju, kjer nastopajo pesniki udeleženci srečanja, medtem ko recitatorji in igralci predvajajo njihove pesnitve v prevodih v makedonščino.

Na teh večerih poezije je sodeloval tudi naš pesnik Andrej

Kokot, ki je spregovoril tudi na pesniškem simpoziju v Strugi. Pesnike iz raznih predelov sveta je seznanil s položajem koroškega pesnika in tako tudi s položajem slovenskega človeka na Koroškem, ki se mora še vedno boriti za svoje najosnovnejše narodnostne pravice. Kokot je naglasil, da je poezija koroških pesnikov borbenega značaja in kot taka predstavlja prispevek k ohranitvi narodne zavesti na Koroškem. Izvajanja Andreja Kokota so pri pesnikih raznih narodnosti našla velik odmev in vzbudila splošno zanimanje za položaj slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem.

lji. To prisotnost manifestiramo s svojim delom in ustvarjanjem. Če pa vlada in pristojni te manifestacije nočejo videti in priznati, moramo svojo prisotnost demonstrirati — vsedolje, dokler je ne bo spoznala in priznala tudi oblast z uresničitvijo vseh pravic, ki nam grejo.“

Ce pride ob takih demonstracijah tudi do konfrontacije, je ne želimo, pač pa jo moramo sprejeti in jo bomo sprejeli, kadar bo to potrebno in kakor bo potrebno, je naglasil govornik. Nismo za konfrontacijo, smo za spravo in za dialog. Sprava pa ni zgolj v besedah in krepkih izjavah — sprava zahteva dejanja v smeri zblizanja in razumevanja upravičenih teženj in neodsvojljivih pravic slovenske narodne skupnosti. Za tako spravo in dialog smo vedno, ker je le na tak način mogoče priti do sporazumne rešitve. Ob tem pa poudarjamo, da za-

koni niso nekaj nespremenljivega kot sveto pismo in dogma, zlasti ne zakoni, namenjeni manjšini, ki pa niso bili sprejeti v sporazumu z manjšino. Saj je zakonodajalec sam spremenil vse dosedanje manjšinske zakone; zakaj potem ne bi bilo mogoče spremeniti tudi novih zakonov?

Vsako drugo stališče, zlasti da je sporazum mogoč samo na osnovi zakonov o narodnih skupinah, je izraz neprivrženosti za sporazumno reševanje. Mi ponovno izjavljamo svojo resno privrženost za dejansko sporazumno reševanje, kakor smo jo dokazali v pogovorih z eksperti — ne z namenom zavlačevanja, kakor se nam neupravičeno podtikava, marveč v želji za dejanski sporazum v korist obstoja in razvoja naše skupnosti in ne nazadnje tudi v korist prepotrebnega mirnega sožitja v deželi ter med sosednjima narodoma in državama. Kdor tega ne verjame in nam podtikava druge namene, tisti ni za sporazum in ni za spravo.

„Če to danes tukaj postavljamo, potem zato, ker hočemo poudariti svojo pripravljenost za rešitev v smislu želje in pobude generalnega sekretarja OZN in ker hočemo prispevati svoje k rešitvi v smislu sklepov helsinške konference prav v času, ko v Beogradu preverjajo njene rezultate,“ je dalje izjavil predsednik ZSO. „Ne nazadnje pa ponovno poudarjamo svojo pripravljenost tudi v sporazumu z vsemi demokratičnimi silami v Avstriji, ki nesebično podpirajo našo borbo za doseg pravic, ki nam grejo, in posredno tudi za krepitev demokracije v Avstriji proti nacistični in neonacistični miselnosti in dejavnosti, ki je — kakor se je pokazalo prav zadnje dni — še vedno živa.“

Koroški Slovenci ne želimo nič drugega kot pravice, ki nam grejo po členu 7 državne pogodbe, je ob koncu poudaril dr. Zwitter. „Vendar ne v smislu oktroiranega zakona o narodnih skupinah in odredb k temu zakonu s kršitvijo državne pogodbe, marveč v sporazumu med pristojno vlado in prizadeto manjšino, da bomo lahko živeli na svoji zemlji kot enakopravni med enakopravnimi. Na žalost pa tako reševanje ni odvisno le od nas, marveč predvsem od večinskega naroda in od vlade kot izvajalke mednarodnih pogodb. V kolikor so tudi pristojni pripravljeni za tako notranjdržavno rešitev, za njo ni ovir in so odprte vse možnosti za iskreno sodelovanje tudi na vseh ostalih področjih političnega in družbenega dogajanja. Hkrati pa nedvoumno izjavljamo, da se pravici, ki smo si jih priborili, ne moremo in tudi ne bomo odpovedati. Zanje se bomo naprej borili z vso odločnostjo v vseh smereh: na notranje in zunanje političnem področju vsedolje, da bo člen 7 državne pogodbe dosledno uresničen po duhu in črkli!“

Boj za kulturne pravice manjšinskih narodov v Franciji

Kakor je razvidno na karti, živijo v Franciji številne nefrancoske etnične skupnosti — Baski in Katalonci na jugu, potem Okcitanzi, ki zavzemajo tretjino južne Francije, na severozahodu Bretonci, na drugi strani proti vzhodu Alzačani in na severu Flamci, na Korziki pa Korzičani, ki se posebno v zadnjem času zelo odločno zavzemajo za avtonomijo. Interese teh skupnosti zastopa med drugimi tudi organizacija „Defense et Promotion des Langues de France“ (Zaščita in pospeševanje jezikov Francije) ali okrajšano DPLF, ki združuje predstavnike gibanj, ki se bojujejo za kulturne pravice manjšinskih narodov v Franciji.

Ker s svojimi dosedanjimi prizadevanji ni dosegla zaželenega uspeha, se je DPLF zdaj odločila, da opusti pritožbe na francosko vlado in se obrne na mednarodno konferenco v Beogradu, ki se bo sestal meseca septembra, da pregleda dosedanje izvajanje sklepov helsinške konference o varnosti in sodelovanju v Evropi. Pri tem DPLF upa, da bo njen apel na beograjsko konferenco pritegnil mednarodno pozornost na kršitve slovenske sprejetih obveznosti od strani francoske vlade glede na status narodnih manjšin in deželnih kultur.

DPLF navaja kot dokaz stalno pomanjkanje sodelovanja od strani francoskega prosvetnega ministrstva ter radijskih in televizijskih vodstev. Leta 1975 je prosvetni minister Rene Haby obljubil več ukrepov za izboljšanje položaja manjšin. Čeprav po oceni DPLF ti ukrepi niso bili zadostni in ne dalekosežni, so bili kljub temu izvedeni samo delno. Zato je bila omenjena or-

ganizacija prisiljena predložiti priziv državnemu svetu, ko so bili kljub z zakonom sprejeti obveznosti izvedeni ukrepi, ki so v celoti ignorirali zakonski predpis o uvedbi neobveznega poučevanja tako imenovanih regionalnih jezikov skozi celotno šolsko dobo. Ker je imela v stikih s

prosvetnim ministrstvom le malo uspeha, se je DPLF odločila, da opusti nadaljnje pritožbe na tej ravni. Podobno se dogaja z radijskimi in televizijskimi oddajami v manjšinskih jezikih.

Z ozirom na bližajočo se volitve pa DPLF stopnjuje kampanjo za doseg jasnih obvez raznih

političnih organizacij glede rešitve problemov regionalne kulture. Nekatere politične organizacije z vsedržavnim članstvom so že zagotovile pomoč, poleg tega pa so tako pomoč obljubili tudi učiteljski in delavski sindikati.

Pred nedavnim je DPLF zbrala delegate številnih organizacij, ki se borijo za kulturne pravice manjšinskih narodov Francije. V analizi stanja v posameznih regijah so delegati ugotovili, da se položaj manjšinskih jezikov na področju šolstva in množičnih obveščevalnih sredstev v bistvu ni spremenil. V Okcitaniji je kampanja za priznanje okcitanščine za nacionalni jezik nalezla na vsesplošno podporo. V Bretoniji se je zelo razmahnila zahteva po spodobno organiziranem poučevanju bretonščine, kot prvi stopnji k vladni zagotovitvi kulturnih pravic. Na Korziki pa je opozicijska skupina (socialistična stranka) predložila osnutek zakona, ki naj bi zagotovil otoku poseben statut in splošno poučevanje korziškega jezika in kulture.

V času, ko je veliko govora o človekovih pravicah in osnovnih svoboščinah, je Francija pokazala majhen obzir za mednarodne dogovore, ki se ukvarjajo s temi vprašanji — ugotavlja v svoji izjavi DPLF. Prosvetno ministrstvo ter radijska in televizijska vodstva trmasto vztrajajo pri negativnem odnosu do jezikovnih manjšin. Zato je organizacija DPLF sklenila, da pošlje spomenico beograjski konferenci in upa, da bo tako obrnila mednarodno pozornost na kršitve slovenskih obveznosti, ki jih je sprejel sam predsednik republike in se nanašajo na narodne manjšine in regionalne kulture.

Uspešno srečanje oktetov v Selah

Slovensko prosvetno društvo „Herman Velik“ v Selah-Kotu je preteklo nedeljo vabilo na srečanje oktetov, ki naj bi bilo pri šoli na Kotu. Vendar je prireditev zaradi slabega vremena bila prenešana v farno dvorano v Selah, kar pa številnega občinstva sploh ni motilo, da je tam napolnilo dvorano. To pa je tudi povsem razumljivo, saj so v Sele prišli štiri znani oketi, ki so s svojim ubranim petjem navdušili številno občinstvo.

Uvodoma je spregovoril predsednik SPD „Herman Velik“ Jurij Mak, ki je navzoče seznanil s sklepom, da je srečanje oktetov posvečeno obletnici smrti Hermana Velika in tako tudi spominu tega velikega rodoljuba, kulturnika in politika. Jurij Mak je dejal, da ob tej priložnosti hoče poklicati v zavest njegovo človeško, kulturno in politično oporoko, posebno v današnjem času, ko se sleherni pripadnik našega naroda bori za obstoj slovenskega jezika in kulture, in pri tem nam je lik osebnosti Hermana Velika, močna opora. Herman Velik je bil simbol naprednega občinskega politika in zavedne-

ga pripadnika slovenske narodne skupnosti ter zagovornika enakopravnega sožitja med narodi. Za marsikoga to ni bilo in ni združljivo. Za pokojnega Hermana v tem oziru ni bilo nasprotja in tudi za nas, ki zavestno stopamo v njegove stopinje, tozadevnih nasprotij ne sme biti! Predsednik Jurij Mak je še kratko opisal delo pokojnega župana ter povedal, da se je SPD „Košuta“ na Kotu odločilo, da se preimenuje v društvo „Herman Velik“ in tako ohrani spomin možu, ki je za Kot in sploh za selsko občino veliko pomagal. Na prireditvi je spregovoril tudi

predsednik Zveze slovenskih organizacij dr. Franci Zwitter, katerega izvajanja objavljamo na 3. strani.

Kot že povedano je koncert štirih oktetov bil izreden kulturni užitek. Prvi je nastopil Koroški akademski oktet, nato mešani oktet Korotan SPD „Danica“ iz St. Vida v Podjuni, Obirski ženski oktet SPD „Obir“ z Obirskega in Vokalni oktet „Jelovica“ iz Škofje Loke. Okteti, katerih posamezne točke je povezoval pesnik in predsednik SPZ Valentin Polanšek, so izvajali pester pevski spored in za vsako pesem želi navdušen aplavz. To je res bila enkratna pevsko manifestacija pri kateri se je izkazalo, da tudi naši domači tovrstni ansamblji lahko nastopajo skupaj s kvalitetnim oktetom kot je Koroški akademski oktet ali oktet Jelovica. Koncert je bil široka paleta vokalne glasbe, ki je obsegala tako koroško narodno pesem kot pesmi drugih narodov. Srečanje oktetov v Selah pa je bila tudi mogočna manifestacija tesne povezanosti koroških Slovencev z matičnim narodom ter močan izraz življenjske volje koroških Slovencev.

Srečanje oktetov v Selah je počastila tudi vrsta uglednih častnih gostov kot je konzul SFRJ v Celovcu, delegacija občine Škofja Loka, župan Anton Hribcnik, župnik Vavti, zastopniki obeh političnih in kulturnih organizacij koroških Slovencev in drugi.

Naglasiti pa je predvsem treba tudi to, da je srečanje oktetov 77 organizacijsko bilo brezhibno pripravljeno, čeprav so prireditelji morali z načrtovanega prostora pri šoli na Kotu preusmeriti v farno dvorano v Sele. Društveni odbor SPD „Herman Velik“ pa je za to priložnost izdal posebno značko, kakor tudi značko društva. K tej odlični pripravi prireditvi akterjem SPD „Herman Velik“ na Kotu v Selah izrekamo vse priznanje z željo, da bi tudi prihodnje srečanje oktetov pripravili tako uspešno.

akademiji v Mariboru prof. Bojan Golja.

Kolonija je s koroškim večerom v sredo tistega tedna poskrbela tudi letos za spoznavanje razmer na Koroškem. Ob zelo dobro obiskanem predavanju Tomaža Ogrisa, podpredsednika Slovenske prosvetne zveze so bili občani Vuzenice in Mute seznanjeni z delom slovenskih prosvetnih društev in vplivom tega dela na družbeno življenje slovenske narodne skupnosti v Avstriji. Predavanju so dale posebno privlačnost slike s Koroške in nastop ansambla Drava iz Borovlj, katerega uspešno vodi Roman Verdel. Dosedanjemu krogu organizatorjev kolonije, Slovenski prosvetni zvezi iz Celovca, Zvezi kulturnih organizacij Slovenije, Kulturni skupnosti občine Radlje in osnovni šoli Vuzenica z njenim neumorno agilnim ravnateljem in organizacijskim vodjo te kolonije Lojzom Gobcem se je kot pokroviteljica kolonije pridružila še Ljubljanska banka. Vsi navedeni so skupaj z mladinci in starši iz Vuzenice in Mute ter likovnimi pedagogoma Emilom Kosičem in Štefanom Kresnikom poskrbeli za dober potek kolonije in prijetno počutje mladih Korošcev v Sloveniji.

Za konec kolonije so minulo soboto priredili zaključno prireditev z razstavo, na katero so poleg nekaterih častnih gostov vabili predvsem starše udeležencev. Prireditev in razstava sta presenetili tako po svoji kvaliteti kakor tudi po razsežnosti. Razstavljeni dela in veseli ter zadovoljni obrazi mladih udeležencev likovne kolonije Vuzenica 77 so zgovorno pričali, da je ta kolonija svoj namen v polni meri dosegla.

Slike prikazujejo skupino mladih umetnikov s Koroške s svojimi strokovnimi voditelji in del te skupine pri delu

OBVESTILO

ZVEZE SLOVENSKIH IZSELJENCEV

Zveza slovenskih izseljencev obvešča, da bo imela v nedeljo 25. septembra 1977 s pričetkom ob 14.30 uri v prostorih gostilne Šoštar v Globasnici svoj

REDNI OBČNI ZBOR
povezan s tradicionalnim
DRUŽABNIM SREČANJEM

Tudi letošnji DAN IZSELJENCEV naj bo mogočna manifestacija nezlomljive življenjske volje našega ljudstva. To je toliko bolj potrebno, ker smo koroški Slovenci po zakonitvi diskriminacijskih ukrepov prisiljeni, da na podedovani domači zemlji, ki jo avtohtono naseljujemo že več kot 1300 let, znova izpričamo naš obstoj in zahtevamo uresničitev pravic, ki so nam zagotovljene v državni pogodbi.

Zato prisrčno vabljeni vsi bivši pregnanci z družinami, prijatelji in znanci!

Zveza slovenskih izseljencev

Graditelji cest pionirji mednarodnega razumevanja

Pred nedavnim so pripadniki službe za vzdrževanje avto cest na Koroškem, v okviru Avstrijsko-jugoslovanskega društva v Celovcu, obiskali Slovenijo in si ob tej priložnosti ogledali slovenske ceste ter se seznanili z načrti nadaljnjih gradenj. Tako je odgovorni referent za gradnjo cest v Sloveniji dipl. inž. Milan Pavlin izjavil, da bodo v roku desetih let v Jugoslaviji zgradili najdaljšo in najpomembnejšo cesto, ki se bo vila od karavanskega cestnega predora preko Ljubljane, Zagreba, Beograda, Niša do grške meje. Z gradnjo te 1200 kilometrov dolge cestne magistrale so že začeli. Stroški bodo znašali 25 milijard dinarjev.

V Hočah, kjer je začetek polovične avto ceste, ki povezuje Maribor s Celjem, je bila koroška delegacija pod vodstvom podpredsednika Avstrijsko-jugoslovanskega društva ing. Thomasa Truppeja, dvornega svetnika dipl. ing. Herberta Kainbacherja ter deželnega sekretarja Avstrijsko-jugoslovanskega društva Wernerja Pressla toplo sprejeta. Pri ogledu te ceste je bilo med drugim povedano, da so jo dali v promet leta 1976, da je gradnja trajala štiri leta, da je to polovično avto cesto gradila jugoslovansko-italijanska delovna skupnost in da je 40 % vseh stroškov gradnje bilo kritih z mednarodnim posojilom ter da je polovična avto cesta zgrajena tako, da se jo lahko v najkrajšem času izpopolni v pravo avto cesto. Odsek Maribor—Celje je samo del avto ceste, ki bo povezovala Gradec preko Špilja, Maribora s Trstom. V okviru tega obiska so si ogledali tudi bazo za vzdrževanje omenjene ceste v Slovenskih Konjicah. Le-ta je opremljena s šte-

vilnimi vozili in napravami, ki služijo vzdrževanju cest, poleg tega pa ima tudi sodobno urejeno centralo za prvo pomoč.

Kot posebna težišča izgradnje slovenske cestne mreže je dipl. inž. Pavlin navedel štiripasovni obvoz mesta Ljubljane ter od le-tega priključek na odsek avtoceste Vrhnika—Razdrto. Pri tem cestnem priključku se bodo graditelji morali spoprijeti z večjimi težavami, ki so v tem, da bo cesta vodila preko ljubljanskega barja, ki ponekod doseže 60 metrov globine. Za gradnjo na tem terenu bodo potrebne posebne tehnike.

Na koncu tega informacijskega izleta je ing. Truppe slovenskim graditeljem cest izrekal priznanje. Prav tako je dipl. inž. Pavlin nakazal pomembni položaj graditeljev cest na svetu, ki jih lahko smatramo za pionirje medsebojnega razumevanja med narodi. Ob tej priložnosti je izrazil tudi željo, da bi se še srečali v Sloveniji.

Koroški večer TUDI V SLOVENJEM PLAJBERKU

Minulo soboto 27. avgusta je Slovensko prosvetno društvo „Vrtača“ v Slovenjem Plajberku priredilo „Koroški večer“. To je bila prva prireditev tega društva, ki je bila namenjena predvsem širšemu krogu, pri tem mislimo predvsem gostom iz tujine, ki so v Slovenjem Plajberku in okolici na dopustu. Prireditev je bila v hotelu pri Vžekarju, katerega so poslušalci napolnili do zadnjega količka.

Vse navzoče je v obeh deželnih jezikih pozdravil zastopnik SPD „Vrtača“ Kristijan Ogris. Njemu je bila tudi poverjena odgovorna naloga povezovalca v sporedu. Med nastopajočimi na tem večeru so bili ženski oktet SPD „Obir“ z Obirskega pod vodstvom Valentina Polanška, folklorna skupina iz Globasnice ter ansambel „Drava“ iz Borovlj pod vodstvom Romana Verdela. Vse tri nastopajoče skupine so svojo nalogo odlično opravile in bile za to tudi deležne navdušenega aplavza.

Iz pogovorov s tujimi gosti smo lahko razbrali, da so bili prijetno presenečeni nad kulturno dejavnostjo našega človeka in da je prav to — obstoj druge narodnosti na južnem Koroškem — neka obogatitev in popestritev za tuje goste, ki prihajajo na počitnice v to tudi pokrajinsko tako lepo in privlačno deželo.

Po uspelem večeru so plajberški prosvetlasi takoj sklenili, da bodo tovrstne koroške večere spet priredili, saj so v veliko oporo našemu pravičnemu boju za ohranitev naše narodne skupnosti. Tuji gostje se tako lahko na lastne oči in ušesa prepričajo, da koroški Slovenci nismo to, za kar nas v javnosti blatijo koroški tisk in koroški politiki.

VUZENICA 77

Sedmo srečanje mladih likovnikov v okviru Koroške likovne kolonije mladih „Vuzenica 77“ je združilo mlade s Koroške in Slovenije v doslej največjem številu. Kar 55 udeležencev se je v tednu med 21. in 27. avgustom 1977 zbralo ob zanimivih motivih med Pohorjem in Kozjakom.

Mladost pod Pohorjem je dobila za nekaj časa svojstveno podobo. Med muški in vuzeniški vsakdan so se naselili mladi s platni, čopiči

in barvami. Mladim Vuzeničanom so se pridružili Korošci iz Celovca, Škocijana, Šmihela, Kolmare vasi, Zelezne Kaple, Radiš, Bilčovsa, St. Janža in od drugod s Koroške — 25 po številu. Ob njih so ustvarjali člani likovnega kluba občine Radlje. Tudi krog priznanih likovnih ustvarjalcev se v koloniji vztrajno širi. Kiparju Janku Dolencu in slikarju Antonu Repniku se je letos pridružil še akademski slikar — grafik in profesor na Pedagoški

Uspešen zaključek 5. folklorne kolonije v Preddvoru

Slovenska prosvetna zveza goji tesne slike z različnimi kulturnimi ustanovami v Sloveniji. Ena izmed njih je osnovna šola v Preddvoru, ki je že petič vabila slovenske mladince na folklorno kolonijo, katero z naše strani pripravlja Slovenska prosvetna zveza. Tokrat so v Preddvoru bili gostje iz Železne Kaple, torej mladi plesalci Slovenskega prosvetnega društva „Zarja“.

Mladi plesalci so teden dni bili gostje pri družinah v Preddvoru in okolici in se skupno z mladimi sovrstniki v prostorih tamošnje osnov-

zgoji in v tem času napravila tudi izlete v bližnjo in daljno okolico Preddvora.

Dosežke svojega enotedenskega bivanja v Preddvoru so mladi plesalci pokazali preteklo nedeljo na zaključni slovesnosti, na katero so razumljivo bili povabljeni starši otrok ter predstavniki SPD „Zarja“ v Železni Kapli in predstavniki Slovenske prosvetne zveze. Ob tej priložnosti je ravnatelj osnovne šole v Preddvoru V. Jenko navzoče seznanil z delom tamošnje folklorne kolonije in s pomembnostjo takega izobraževanja mladine. Navzoči so

oči, skoraj ne bi mogli verjeti, da je možno v nekaj dneh zaplesati tako dobro. Tu gre seveda v prvi vrsti zahvala voditeljema tečaja Lenki Krišljevi in Mirku Udirju, ki sta vse svoje strokovno znanje vložila v delo z mladimi gosti. V Železni Kapli so s to mlado ekipo plesalcev brez dvoma dobili nov pomlad, ki se bo kmalu vključil v delovanje folklorne skupine SPD „Zarja“. Ob zaključku pa so se udeleženci kolonije predstavili z razstavo svojih del — malih lesenih kipcev. Pri tem delu so bili mentorji likovni pedagogi Melka Bežek, Igor Pokorn in Ivan Šavs.

Za vso gostoljubnost in pozornost mladim folkloristom iz Železne Kaple se je zahvalil predsednik „Zarje“ Peter Kuhar in v prisrčnih besedah nakazal velik pomen takega sodelovanja in ob tej priložnosti povabil starše in njihove otroke, ki so gostili otroke iz Železne Kaple, da v doglednem času obiščejo Železno Kaplo, kjer bodo njihovi gostje. Tudi organizatorka

Slovensko prosvetno društvo „Zarja“ v Žel. Kapli vabi na SREČANJE

s planinskim društvom Ljubljana-matica, ki bo v nedeljo 4. septembra 1977 ob 9.30 uri pri planinski koči pod Obirjem.

Vsi planinci in prijatelji gora prisrčno vabljeni!

Odbor

ne šole urili veččin narodnega plesa. Preddvorska folklorna kolonija pa ni bila posvečena le uku narodnih plesov, marveč se je v prostem času posvetila tudi likovni

pozorno sledili izvajanjem mladine, ki je s svojimi plesi pokazala kar se je v teh dneh naučila. Vsi so bili prijetno presenečeni nad nastopom. Če ne bi videli na lastne

Brdo ob Baškem jezeru

Bilo je na začetku letošnje bolj klavrne sezone. Neka ugledna in poštena žena iz delavske družine se je oglasila pri domačem provizorju s prošnjo, da bi svoje pred 40 leti izdelane prtiče s slovenskim besedilom razobesila v naši lepi starodavni podružnici. To namero ji je župnik dovolil, kar je samoumevno.

Naslednjo nedeljo se je tik pred začetkom maše znašla pred cerkvijo znana osebnost v naši vasi in z vso ihto in v nemo protestirala proti nedolžnim slovensko napisanim prtičem in z znanimi frazami zahtevala takojšnjo odstranitev. Ker ji to ni uspelo, so se tudi drugi „verniki“ znašli nad dotično ženo in jo zmerjali s Tito-komunistko. Zaradi ljubelega miru je uboga žena vzela prtiče nazaj.

Pikanterija ob robu. Starejši ljudje v našem kraju se še dobro spominjajo tistega dogodka, ko so nacisti med drugo svetovno vojno spravili na oni svet koroškega „Abwehrkämpferja“ Adunko. Zaradi opazke v neki gostilni: „pijmo ga, saj Hitler je že itak zgubil vojno“, je moral pred vojno sodišče, nato pa v kazensko četo in tako v nezogibno smrt.

Tisti znani osebnosti, ki je sprožila kampanjo proti ubogi ženi, bi svetlovali, naj raje razmišlja o tem, kdo je sprožil denunciacijo proti Adunki in kako je prišel ta koroški „Abwehrkämpfer“ v smrt. Po končani vojni so bil namreč vsi nedolžni.

IVAN CANKAR

Črtice in novele

1907—1909

PRAVIČNA KAZEN BOŽJA

IV

Srce je zaklenil adjunkt Peter Muha in ni razodel nikomur, kaj se je godilo in dovršilo v noči pohujšanja. Veter temnih slutenj in strahotnih zgodb je pihal preko vse doline šentflorjanske; jagledi so podrhtevali in šepetale, zoreča rž se je priklanjala v valovih, še zvezde same so mežikale skrivnostno, kadar je ugasnil dan. Adjunkt pa se ni zmenil in je molčal, niti prsta ni vzdignil, da bi zapovedal vetru. In ko je stopil predenj strogi sodnik in mu je zažugal s posvetno in večno kaznijo zaradi nekrščanskega življenja, ni rekel nič in je ostal zakrknjen, kakor je bil...

V noči pohujšanja, ko se je vzel na okno ter skočil v izbo, ga je pozdravilo dvoje razprostrtih rok. Dvoje tenkih, belih rok. In pozdravil ga je obraz, na katerem ni bilo bridkosti nič manj nego veselja. Droben, bel obraz, prelep in prenežen, da bi se prikazal nevrednemu človeku ob belem dnevu. Oči so pozdravljale: „Od srca sem hrepnela po tebi, ti neprijazni mož!“ In so očitale vse žalostne: „Čemu si prišel, o dragi moj? ... Velike rjave oči, polne sladkih sanj.“

Razprostrla je roke, pa so omahnile pod njegovim pogledom in stala je pred njim kakor plaha grešnica; žalosten je bil njegov pogled, tiho in globoko je gledal v njeno srce, kakor mati na otroka: „Kaj si storila, ti uboga; kaj si storila sebi, ne meni?“

Tako je vprašal žalostni pogled, usta pa so govorila drugače.

„Prišel sem poslednjikrat, nič ti ne bodi žal! In z veliko glorio sem prišel; skozi vso dolino šentflorjansko, kakor je

dolga, sem nosil to težko lestev, ki stoji zdaj za plotom. Za menoj pa je šla vest, natančna in rodoljubna vest v podobi učitelja Šviligoja. In luna je sijala in tudi zvezd je bilo mnogo na nebu. Tako, glej, nisem zamudil in pozabil ničesar, kar je bilo potreba za tega večera slavo in čast!“

Melita pa je pritisnila roke, tiste tenke bele roke na obedve lici in je zajokala.

„Poslednjikrat si prišel, praviš, pa ni v tvojih prejšnjih besedah ne ljubezni in ne žalosti. Jokala sem, ko je še sonce sijalo, in sem jokala do te pozne ure in sem čakala tebe. Ti pa nisi prišel, da bi povedal, kako me imaš rad, in da bi bil žalosten z menoj; prišel si veselo fantovati!“

Ni ni rekel; prijel jo je za roko, posadil jo je na divan, sam pa je sedel na stol, nji nasproti.

„Nisem prišel fantovat in tudi jokati nisem prišel. Poslednjikrat govoriva nocoj, poslednjikrat, o dekle, se bova poljubila nocoj; zakaj bi vzdihovala in zakaj bi si po nepotrebnem grenila to pozno uro, ki nama jo je še dodelil Bog? Pomeniva se, kakor se spodobi, vse od začetka do konca, da ne pojdeva po svojih potih z dvomom in vprašanjem v srcu ... Brez solza in tudi brez hudih očitkov se pomeniva; tako govoriva, kakor da ta najina ljubezen ni bila roman, niti ne genljiva zgodba, temveč dolgočasna šolska naloga. Ti si dopisala in podpisala to šolsko nalogo, razsodila si, kakor se ti je zdelo po pravici in potrebi. Jaz pa sem prišel, da pogledam ta podpis in da ga potrdim, zato ker sva od začetka pisala skupaj. Svojega odstavka ne bom črtal, nič mi ni žal, da sem ga pisal; ampak rad bi še prebral tvoj konec ...“

Melita je strmela vanj, kakor da je govoril v neznanem jeziku neznane zgodbe.

„Nisem razumela besed, ker nisi govoril od srca.“

Smehljal se je, njegov pogled pa je bil žalosten.

„Če so bile drugačne moje besede, mi ne zameri. Dopraviš sva nalogo, kaj bi se še nadalje ukvarjal z gramatiko? Veseli se, o srce, da je stvar pri kraju ... Ali je resnica — rad bi jo slišal iz tvojih ust —, da si na oklicih s tistim pote-
puhom?“

... za božje deli, koj je le,
da tejša lēdi tota gre?
A dečva mvoda ries ne vieš,
da joimak nos ma plies ...

—kvik—

... In to vse tri dni od sobote 3. do ponedeljka 5. septembra 1977 v uli Slovenskega prosvetnega društva „Edinost“ (Breznik) na sejmišču v Pliberku.

Igrajo priljubljeni „VESELI PLANŠARJI“

Za dobro jedajo in pijačo je poskrbljeno!

Vsi od blizu in daleč prisrčno vabljeni. Veselimo se vašega obiska.

SPD „Edinost“ v Pliberku

Pismo bralcev

Nedemokratična manjšinska odredba avstrijske vlade je že v večerih dvojezičnih krajih privedla do spontanega protesta prizadetih domačinov proti tej uzakonjeni krivici. V večji in uspešnejši meri sta ta upravičeni protest izrazili demonstraciji v Szentjakobu in Skocijanu. Kot pobudniki in organizatorji prvega takega javnega postavljanja dvojezične krajevne table s slovensko samopomočjo smo Szentjakobčani hoteli seveda ohraniti tej demonstraciji politično težo — za to pa sta potrebni disciplina in enotnost v politični izjavi. Kakor že dalj časa so tudi pri Szentjakobski in Skocijanski akciji rušili neki ljudje ravno ti dve načeli. Gre za skupino, ki v svojih publikacijah zmerja n. pr. Jugoslavijo kot fašistično državo; nam Szentjakobčanom pa besno očita, da smo sodelovali s policijo, ker smo ravno tej skupini preprečili pretep z državnimi organi in „smo zato odgovorni za neuspeh akcije“.

Demonstraciji v Szentjakobu in Skocijanu pa sta bili brez dvoma uspešni. Uspešni zato, ker so v obeh krajih krajevni odbor ZSM in slovenski občinski odborniki skrbno pripravljali in izpeljali akcijo. Ravno to pa smo pogrešali v Dobrli vasi. Mimo predstavnikov slovenskih domačinov je skupina, ki je v Szentjakobu iskala pretep z žandariji, nosila priprave za demonstracijo v Dobrli vasi. Čudimo se, kako sta mogli osrednji organizaciji takim ljudem dovoliti samovoljno ukrepanje! Polek in vsebinsko akcije so nam le-ti zavesno zamažali in nam tako onemogočili sodelovanje pri tej akciji.

Kaj pa se je sploh dogajalo v Dobrli vasi? Nič postavljanja dvojezičnega napisa, nič jasnih političnih zahtev — le nesmiselno življenje in kričanje proti slavnostnemu sprevodu (ob 25-letnemu jubileju tržne občine Dobrli vasi) katerega se je med drugim udeležil tudi tamkajšnji slovenski pevski zbor.

Medtem ko se je zbralo v Szentjakobu in Skocijanu več sto ljudi, ki so z mogočno demonstracijo in postavitvijo dvojezičnega krajevnega napisa jasno izrazili svoje narodne zahteve, je pa v Dobrli vasi peščica ljudi edinole s kričavim nastopom opozorila na svojo posrečeno akcijo. Naši novinarji in narodni funkcionarji se te demonstracije

skoraj brez izjeme niso udeležili. Verjetno bi se kakor tudi mi sramovali tega nepremišljenega nastopa.

Cela vrsta predvsem podjunjskih mladincev se je distancirala od te akcije. Medtem ko „ni“ omenja le Szentjakobčane (kako to, ko smo bili le trije Szentjakobčani tam).

Povsem neresno pa je prav gotovo zmerjanje Szentjakobčanov z „kominformovci“. Taki sovražni izlivi utegnejo razdvojiti tudi še mladino. Skoraj smo pred kratkim že verjeli, da se je ta žaljiva psotka vtihovala bolj po neprevidezni odgovornosti urednika na naslovno stran predzadnjega „ni“. Čakali smo z našim odgovorom v upanju, da bo redakcija napako sama uvidela in jo popravila v naslednji številki. Očitno smo v zmoti pripisovali našim urednikom več iskrenosti in poštenosti, kot je res zmoreja. Kdor more, naj nam to, našo dobro vero odpusti.

Tudi v bodoče bomo Szentjakobčani nadaljevali našo pot resne akcijske enotnosti in kljubovali cepaški dvoletnosti. Uspehi Szentjakobskih akcij že potrjujejo pravilnost te naše poti.

Krajevni odbor
Zveze slovenske mladine v Szentjakobu

Pohod v spomin Hermana Velika

Turistično društvo „Naturfreunde“ krajevna skupina Sele, priredi v nedeljo 4. septembra 8. mednarodni pohod v Košuto. Tokratni pohod so prireditelji posvetili spomenu pred letom dni umrlega selskega župana Hermana Velika.

Na razpolago sta dve progi — 20 km dolga s plavo in 12 km dolga z rdečo markacijo. Čas starta je od 6.30 do 10. ure, do cilja pa je treba priti najkasneje do 16. ure. Med potjo so na razpolago okrepčilnice. Pohod se odvija pod častnim pokroviteljstvom predsednika TVN Walfrieda Teuberja in selskega župana Antona Hribernika.

Melita je pogledala v tla in več bolesti nego sramu je bilo v njenih očeh.

„Sam si slišal, čemu vprašuješ?“

„Dobro si odgovorila; brez solza, brez velike tragedije in brez posebnega sramu ... Ali je večerja pripravljena? Saj je na mizi, čemu vprašuješ? ... Jaz pa ti pravim, da je ni na mizi in da ne boš večerjala!“

Pogledala ga je začudena, tiho prestrašena, in ni odgovorila.

„Nič besede? Nič solza? — Ne, Melita, res ne boš večerjala! ... Dolgo sem premišljeval to stvar in nazadnje sem jo premislil. Postavil sem tehtnico na mizo in sem tehtal z veliko skrbjo in natančno previdnostjo, pa se je izkazalo, da so bili tisti oklici nepotrebna ceremonija in da je zmerom boljše, če devica ne pere plenice, predno ... čemu te solze, Melita?“

Samo solze so se prikazale na njenih licih, toda ko jo je vprašal in pogledal, je zajokala naglas.

„Zakaj me sodiš? Ni bil moj ukaz!“

Hitro je vstal in je stopil k nji; njegov obraz je bil miren, roke pa so se mu tresle kakor starcu.

„Ni treba jokati ob tej zadnji uri, Melita! Iz srca so vstale moje besede in kar je bilo še v grlu jok, je bilo v ustih spačen smeh. Tolažba je v joku, v smehu pa je smrt ...“

Sedel je tesno k nji, prijel jo je za obedve roki, za obedve tenki, beli roki.

„Poslušaj, Melita, da ti povem dolgo in žalostno zgodbo ... Kdo sem jaz? Prijetnega fanta si videla in si ga ljubila tako goreče, neumno in nezvesto, kakor ljubi ženska, ki še ni spoznala. Prijetnega fanta, poštenega rodoljuba, spodobnega človeka, ki je nastopil lepo službo in gleda v prihodnost. Jaz pa nisem prijeten fant, nisem pošten rodoljub, ne spodoben človek in službe mi ni mar in tudi v prihodnost ne gledam. Od kod je zapihal veter, ki me je zvrnil v to dolino šentflorjansko ... v to Sodomo s škapulirjem ... v to staro devico s kratkim krilom ... v tega rokavljaja, ki ubija s križem, ne z betom, pa misli, da je svetnik? ... Strašno je, kadar je dovtipen sam Bog vsegamogočni! En sam dovtip njegov,

Naši otroci pri družinah v matični deželi

Uspešen poskus Nedeljskega dnevnika in ZSM

Počitnice naših otrok v matični deželi Sloveniji imajo že dokaj dolgo tradicijo. Posebno počitniška kolonija v Savudriji ob Jadranu je bila in je še danes priljubljen cilj naših najmlajših, kjer se lahko v krogu enakoletnih prijateljev zabavajo, kjer lahko uživajo sonce in morje in kjer lahko spoznavajo svoje sovrstnike iz Slovenije. Druga vrsta počitnic v Sloveniji je vuzeniška slikarska kolonija, kjer se otroci poleg počitnic lahko še izpopolnjujejo v svojem konjičku — risanju. Tudi ta vrsta počitnic je že tradicionalna in zelo priljubljena. Novo vrsto v to paleto počitnic naših otrok v Sloveniji pa sta letos uvedla Zveza slovenske mladine in redakcija Nedeljskega dnevnika v Ljubljani.

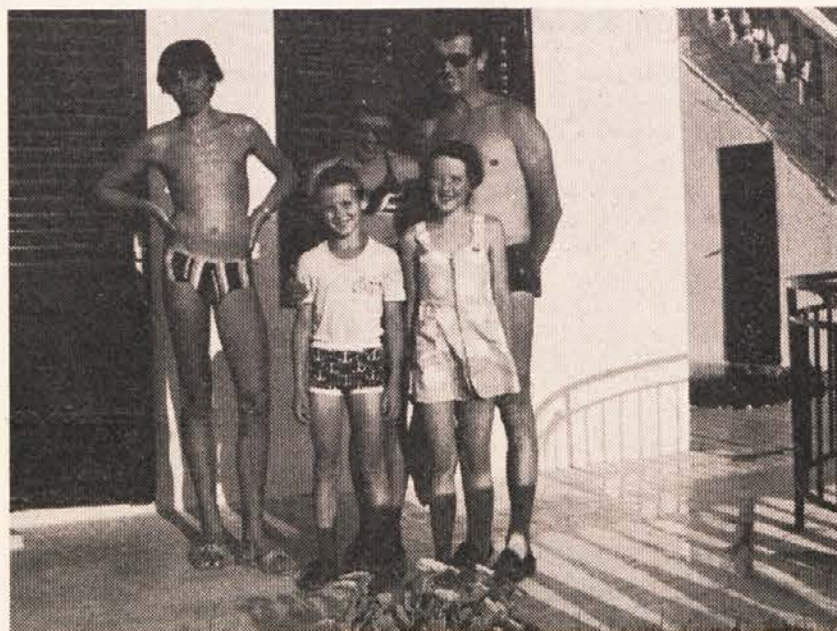
Nedeljski dnevnik je pozval svoje bralce, naj sprejmejo otroke koroških Slovencev za 14 dni v svoje družine, da bi na ta način mladi Slovenci iz Avstrije spoznali življenje v SR Sloveniji, da bi spoznali delovne ljudi v Sloveniji in ne nazadnje tudi zanimivosti, ki jih nudi slovenska dežela. ZSM pa je posredovala naše otroke in mladince slovenskim družinam. In kakor smo slišali iz ust mladih koroških Slovencev je tudi ta način počitnic v matični domovini izredno dobro uspel: vsem se je dopadlo, vsi so se dobro počutili pri novih „starših“ v novih družinah in v novi okolici. Čeprav so se organizatorji teh počitnic sprva bali, da se ta eksperiment „otroci pri družinah“ ne bi obnesel, bodisi zaradi domotožja

otrok, bodisi zaradi jezikovnih težav, ker pač naši otroci, zaradi pomanjkljivosti pouka slovenščine v osnovni šoli, ne obvladajo vedno tekoče pismenega jezika, bodisi zaradi pričakovanih težav pri življenju v novo okolico in nova razmerja — po zaključku teh letovanj lahko mirne vesti ugotavljamo, da je bil ves strah odveč in da so se naši otroci kar izvrstno počutili v varstvu novih „mamic“, „očetov“, „bratov“ in „sester“. Do istega zaključka je prišlo tudi uredništvo Nedeljskega dnevnika, ki je v svoji reportaži o teh nenavadnih počitnicah zapisalo takole: „In če smo ob razpisu te počitniške avanture tu in tam podvomili o smotru in vrednosti takega povezovanja otrok z obeh strani Karavank, smo

že po prvih obiskih v družinah lahko ugotovili nasprotno: vezi, ki jih spleta mladi pod okriljem slovenskih družin, postajajo tako trdne, da prav gotovo ne bodo trajale le 14 dni, za kolikor smo odmerili te nenavadne počitnice.“

In to spletenje novih vezí z rojaki iz Slovenije je tudi smoter takih počitnic. Naša mlada generacija se naj zaveda, da je del narodne celote vseh Slovencev, da živi na enotnem skupnem kulturnem prostoru, ki je sicer razdeljen zaradi političnih mej, ki ga pa neločljivo veže skupni jezik, skupna kultura, skupna zgodovina. Takšne počitnice naj so vir narodnega prijateljstva in trajnega medsebojnega zaupanja.

Otroci, ki so uživali ta lepi dopust v Sloveniji, so prišli iz vseh krajev dvojezične Koroške; družine, ki so jih sprejele pa živijo v različnih krajih Slovenije. Kaj kmalu so se naši otroci v novih družinah otresli domotožja, začetne bojazljivosti in sramežljivosti pred tujim in novim. Hitro so se tudi sprijaznili z novimi prijatelji in prijateljicami — otroci gostoljubnih

Pozdravi otrok

● Najprej vas lepo pozdravljam iz prelepega sončnega Portoroca, kjer se vsak dan pridno kopam. Dolgčas mi sploh ni. Sem pri prijatni družini, kjer me imajo vsi zelo radi ...
Breda

● Jaz se počutim v Ljubljani dobro. Vreme ni bilo preveč lepo. Bili smo na ljubljanskem gradu, od koder je lep razgled čez vso ljubljansko kotlino. V nedeljo smo imeli izlet na Gorenjsko: bili smo v Kamniku, na letališču Brnik in na Bledu. Vesel sem, da sem šel na počitnice v matični domovino ...
Jozej

● Pri družini B. se počutim prav domače. Moj prijatelj je iztok. Že prvi dan smo šli na grad, od koder smo videli celo Ljubljano. Potem smo si ogledali še razne zanimivosti, kot na primer letno gledališče Križanke. Za deset dni pa gremo na morje. Med potjo si bomo ogledali še Postojnsko jamo ...
Fredí

● Lepo se mi dopade v Kranju. Sem za to, da bi vsako leto organizirali to potovanje. Zdravo in živijo!
Stanko

● Zahvaljujem se, da ste mi omogočili prijetno letovanje v Sloveniji. Sem blizu ljubljane, v prijetni vasi. Družina, ki me je sprejela, ima dečka istih let, s katerim skupaj preživljam počitnice. Obiskujemo tudi okoliške kraje. Če bo lepo vreme, bomo šli tudi na morje, prav tako pa si bomo ogledali Bled ...
Marjan

● Dobro se počutim. Bili smo že na ljubljanskem gradu, na Bledu, v živalskem vrtu, na letališču Brnik in v kinu Mojca. Posebno všeč mi je bilo v kinu, kjer smo videli kratke luštne filme ...
Niko

in še dovtip srednje sorte, obrije zemljo pod levim brkom, pa izgine narod, kakor da ga nikoli ni bilo. Kako bi se človek pritoževal in kam bi se pritožil, če pomežikne vsega-mogočno oko, ker se je spomnilo slabega dovtipa ... in pade nenadoma grešen cigan med same imenitne rodoljube? Pade, vzdrami se, ozira se, premišljuje. In ukrene navsezadnje, da je najboljši, če pokaže tem svojim nezaželenim sosedom ... stoji! Kdo ga je klical tja? ... Nezaželen je med nezaželenimi! O, samo dovtip je bil; nič krivice, krivde nikjer! Ni ga sodnika pod Bogom, da bi tehtal tebe v eni dlani, mene v drugi, pa razsodil med nama ter razjasil greh in čednost. Kdo je Kaj in kdo je Abel? Vsa znamenja so izginila, obrazov ni več razločiti, greh je čednost, čednost je greh ... in edini sodnik je antipatija brez razuma ...

„Čemu ta modrost in odkod?“ je vprašala Melita in se je čudila.

„Potrpi, o dekle! To je bil samo repek, ampak kmalu se prikaže glava in ves kosmati kuž bo pred teboj ... Jaz nisem, ki si ga videla in ki si ga ljubila, toda maske si nisem bil sam nataknil na obraz, tvoje oči so jo natekile! Kaj bi lagal, da se prikupim tvojim nerazumnim očem? ... Saj ni prišel v dolino šentflorjansko prijeten fant, materam ugoden, temveč prišla je slaba vest in prišlo je pohujšanje ... Kaj me družijo z njimi, s temi sencami, ki tavajo po dolini, slepe in neme, žalostni strahovi brez misli, brez srca, brez življenja? Kaj so meni in kaj sem jaz njim? Vsaka moja beseda je bogokletstvo, vsaka moja kretnja je nespodobnost, vsaka moja misel greh. In vsaka njih beseda mi je neumnost, vsaka njih kretnja hinavščina, vsaka misel razžaljenje Boga in pameti. Torej ... čemu bi se ne napotil v Afriko? Tako bi bil tam doma, kakor sem doma v dolini šentflorjanski; samo hinavščine, mislim, da ne poznajo tam ... O Melita, ali bi ne hotela z menoj v Afriko?“

In glej, nič ni bilo laži v njegovih očeh in nič prešernosti v njegovem glasu. Nenadoma, za en sam trenutek, se je prikazal v njem otrok, ki zahrepeni in sam ne ve kam. Morda mu je bilo žal, da so se tako samovoljno odpahnile duri srca, tiste skrbljivo zaklenjene in zapečatene duri; vstal

je in je premeril izbo z dolgimi koraki.

„Nisem prišel k tebi zato, da bi ti kazal svoje skrite solze, ki jih še nobeno oko ni videlo. Napotil sem se bil z zelo čudno mislijo, in glej, zdaj me je strah in sram, da bi jo razodel. Strah me je, ker vem, da je misel nespametna in da bo še desetkrat nespametnejša, dakar jo izpregovorim. Tako vidi človek hrib v daljavi, zdi se mu krtina ... in ko pride tja, se vzdigne pred njim gora do nebes. Ampak čemu bi odlašal? Bodi tako ali tako: boljše se mi zdi, da se razpuhti misel v praznih besedah, nego da bi grizla v srcu na vekomaj. In pozna je že ura, zaspana si, vse rdeče so tvoje oči ... in tudi učitelju Šviligoju je že dolgčas pod oknom. To bi bila moja nespametna misel: vstani, ogrni se in pojdi z menoj!“

Vsa je vztrepetala od strahu.

„Kako bi bilo mogoče?“

Gledala je kakor otrok, ki se boji noči in dolge poti. Njemu pa je bilo nenadoma lažje in svobodnejše pri srcu; zakaj beseda je bila izpregovorjena in misel se mu ni zdela devetkrat nespametnejša nego prej, temveč popolnoma razumna in edino potrebna. Stopil je blizu k Meliti, jasnejši je bil njegov pogled in njegov glas čistejši.

„Od vsega začetka že je bila v meni tista misel — zdaj čutim, ko sem jo razodel. Saj drugače ni moglo biti. Jaz sem tujec v dolini šentflorjanski, tujec po rojstvu, po srcu in po mislih. In tako malo je morem preobraziti, da bi ji bil sin. Tebe pa sem tukaj videl, ko sem prišel, in sem čutil globoko v dušo, da si mi sestra in nevesta. Tudi ti si spoznala, da sem ti brat in ženin pred Bogom ... Če si me takrat spoznala in če si mi podala roko, podaj mi jo še zdaj, ko je poslednja ura! Ogrni se, odkleni duri in pojdi tja z menoj, kjer je najin dom in kamor sije sonce bolj veselo!“

Zmeraj temnejši je bil strah v njenih očeh, zmerom bolj bled je bil njen obraz in život se je tresel kakor od mraza. Sklonil se je globoko k nji, položil ji je roke na rame; njegove roke so bile vse vroče in vroč je bil njegov pogled.

„Ko sem te ugledal nenadoma sredi vse te žalosti, sredi

tega močvirja laži in bojazljivosti ... si mi bila, kakor čudna roža, ki je vzkliła iz te doline ponoči, pod tistimi zvezdami, skrita in dragocena posoda vse njene lepote ... Videl sem in sem se bal, v srcu sem se tresel, da bi se te posode, tako dragocene in tako nežne, ne doteknila groba roka poučljivega izkušnjavca ... da bi na to čudno rožo ne dehnila kužna sapa iz močvirja ... Zdaj se je zgodilo in zato sem prišel, da te branim, da te ogrnem s svojim plaščem ter te ponesem s seboj. Vstani, mudi se mi, pojdi z menoj!“

Trepetala je in mu je strmela v obraz.

„Kako je mogoče?“

Objel jo je tako tesno, da je puhtel ogenj iz lica v lice.

„Vstani, Melita! Tako pojdeva, midva edina, vse življenje moje in vsa tvoja lepota ... in vriskala bova po lepi beli cesti, ko bo v dolini noč in strah!“

Nagnila je glavo na njegovo roko, on pa se je prestrašil. „Melita, zdaj ni čas solza ... čas veselja in smeha je zdaj! Samo en korak, glej, samo čez jarek, samo čez brv, in na drugem bregu je sonce!“

„Ne smem!“

Ni slišal njenih besed, čutil jih je v njenem trepetu.

„Vstani, Melita!“

Bolj je prosil, nego ukazal, bolj se je bal, nego je upal; in motne so bile njegove oči.

Okrenila je obraz, zakrila je lica z obema rokama in je legla na divan.

Šel je preko izbe, stal je dolgo pred oknom; in ko se je vrnil, je bil potolažen; mirno so gledale oči, ustnice so se prešerno smehljale.

„Dolgo, Melita, je že čakal pod oknom učitelj Šviligoj; in bojim se, da je zadremal. Zatorej končajva, kakor sva začela: z veseljem srcom in s pošteno besedo. Tudi čudna roža je vzrasla v senci ... tudi v tvoje srce je zalezal strup bojazljivosti, ta izvirek in začetek vseh čednosti, kar se jih prelija preko doline šentflorjanske. Močan je ta strup, ne premaga ga sila pod nebom ...“

(Dalje v prihodnji številki)

Od leta 1393

Pliberški sejem na travniku

največje in najstarejše ljudsko slavje južnih predelov Koroške

od sobote

3. septembra

do ponedeljka

5. septembra

1977

- V soboto popoldne povorka na sejmski prostor z robo in rajo. Domači župan g. Mory bo načepil prvi sodček piva. Zvečer velik ognjemel.
- V nedeljo množično srečanje sejmskih gostov iz vseh strani od blizu in daleč. Na sejmišču pester zabavni park in razstavišča. Na sejmu živahna prosta trgovina.

POSOJILNICA PLIBERK

- VAM NUDI IZVEDBO VSEH DENARNIH POSLOV
- UGODNO MENJAVA DENAR
- ZAUPAJTE DOMAČI POSOJILNICI!

MÖBEL INTERNATIONAL

Wuntschek — 9150 Bleiburg/Pliberk, tel. (0 42 35) 263

- Pohištvo iz celega sveta
- Pohištvo iz lastne proizvodnje
- Pohištvo domačega strokovnjaka v solidni ročni izdelavi
- Vaša prednost!

V trgovini s stroji

Max Traun

PLIBERK — BLEIBURG

- vse poljedelske stroje
- šivalne stroje
- radio-aparate
- kolesa in motorna kolesa
- po ugodnih cenah in plačilnih pogojih

V R T N A R S T V O

Zofija Ules

PLIBERK - BLEIBURG

- POVRTNINA
- ROŽE
- ŠOPKI (BUKETI)
- VENCI

elektro enzi

BLEIBURG - PLIBERK, TELEFON (0 42 35) 22 92

- Strokovna trgovina za elektriko Valentin Enzi
- Svetuje in načrtuje električne instalacije, električne kurjave in razsvetljavo
- Podjetje je specializirano za hifi-stereo-naprave in barvno televizijo

Elektroring

Strokovna trgovina za čevlje

Franc Tomasch

- IZDELAVA PO MERI IN POPRAVILA
 - UGODNE CENE
 - CELODNEVNO ODPRTO
- Pliberk/Bleiburg
Št. Lipš/St. Filippen
Sinča vas/Kühnsdorf

Mizarski mojster

Herman Kuschej

Trgovina s pohištvom

PLIBERK - BLEIBURG

- Odlična delavnica
- pohištvene oprave in
- gradbenega mizarstva

Domače
kakovostno
pivo

- Stavbeno in pohištveno mizarstvo
- Oprema prostorov
- Trgovina s pohištvom
- Žaluzije
- Razne obloge tal

POHIŠTVO
MOJSTRSKEGA
PODJETJA

TRGOVINA

R. Skias

MOOS/BLATO 45

telefon (0 42 35) 25 86

Vse za vašo hišo in gospodarstvo vam nudi najugodnejše

SUPERMARKET

VALENTIN IN
ANGELA

BLAŽEJ

PLIBERK
BLEIBURG
tel. (0 42 35) 21 94

Letos spet stojnica
na sejmskem travniku

NON - STOP

Čevljarski mojster

Valentin Karnitschnig

PLIBERK - BLEIBURG

Kupujte pri nas —
zadovoljni boste!

Priznana trgovina s čevlji vseh vrst
na glavnem trgu (10.-Oktober-Platz)

OPEKARNA

STEFAN LIESNIG

PLIBERK
BLEIBURG

- Kletni kamni
- Kvadri
- Stropi tipa Katzenberger
- Betonska opeka in strošniki

- Cevi
- Posek, gramoz

RAIFFEISENBANK

PLIBERK - BLEIBURG

- DEVIZE
- VALUTE

BANKA VAŠEGA ZAUPANJA

- špecerija
- železnina
- manufaktura
- olje za kurjavo in goriva

Trgovina

KAREL FERRA

○ gradbeni material
Bahnhofstraße 16
Postgasse 13

PLIBERK
BLEIBURG
TEL: (0 42 35) 20 19

Obiščite
TRGOVINO IN GOSTIŠČE

SMREČNIK - ŠOŠTAR

V GLOBASNICI
tel. (0 42 36) 23 10 01

Avstrija brez sramu krši državno pogodbo

V Lipovljanih na Hrvaškem, kjer skupaj živijo in delajo pripadniki 16 narodov in narodnosti, je bilo ob koncu minulega tedna tradicionalno bratsko srečanje pripadnikov vseh narodov in narodnosti, ki žive na Hrvaškem. Tisočem domačinov so se pridružili še predstavniki iz Bosne in Hercegovine, iz Slovenije in Vojvodine, sodelovalo pa je tudi kulturno umetniško društvo gradiščanskih Hrvatov.

Udeležencem srečanja je govoril sekretar zvezne konference SZDL Jugoslavije Marjan Rožič. Prikazal je ureditev nacionalnega vprašanja v Jugoslaviji in pri tem poudaril, da ni resnične enakopravnosti narodov in narodnosti brez enakopravnih pogojev za gospodarski razvoj. Posebej je opo-

zoril, da manjšin v Jugoslaviji niti ne tretirajo niti ne občutijo kot nacionalne manjšine, marveč so narodnosti enakopravni člen večnacionalne skupnosti in v večini primerov delujejo kot svojevrsten most sodelovanja vse jugoslovanske skupnosti z matičnim narodom.

„Naša država se v okviru politike neuvrčenosti dosledno bori za to, da bi vsi narodi sveta živeli svobodno in enakopravno,“ je naglasil sekretar SZDL Jugoslavije. „Zato nas globoko revoltira dejstvo, da pripadniki naših narodov, ki živijo zunaj državnih meja, nimajo skoraj nobenih nacionalnih pravic, ponekod pa jim kratijo celo tiste svoboščine, ki so zagotovljene z mednarodnimi sporazumi. Tipičen primer je položaj slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji, ki brez slehernega sramu pred svojo in svetovno javnostjo krši državno pogodbo. Ne bo odveč pripomba, da je Avstrija v Helsinkih skupaj z drugimi evropskimi državami podpisala pomemben dokument. V Jugoslaviji upravičeno zahtevamo, naj povsod uresničujejo sprejete obveznosti, v celoti pa podpiramo naše manjšine v njihovem težkem boju za elementarne pravice.“

V ponedeljek je član izvršnega sveta SR Hrvatske in predsednik sveta za odnose s tujino Ljubo Majerič v Zagrebu sprejel delegacijo gradiščanskih Hrvatov, ki jo je vodil predstavnik Hrvaškega kulturnega društva Alfons Kornfeind. Navzoč je bil tudi predstavnik NSKS Karel Smolle, ki je člana izvršnega sveta SRH obiskal v zvezi z letošnjim kongresom FUEV, ki bo v Zelenzi Kapli. Predstavniki obeh narodnosti so Ljubo Majeriča seznanili z zadnjimi dogodki na Gradiščanskem in Koroškem ter posebej z bojem gradiščanskih Hrvatov in koroških Slovencev za popolno uveljavitev pravic, ki jim pripadajo po državni pogodbi. Ob tej priložnosti je bilo poudarjeno, da bodo gradiščanski Hrvati in koroški Slovenci tudi v prihodnje deležni polne podpore SFR Jugoslavije in SR Hrvatske v boju za dosledno uresničitev določil člena 7.

VEST IZ ŽENEVE:

Naše vprašanje pred komisijo OZN

Na zasedanju podkomisije OZN za boj proti diskriminaciji in za zaščito manjšin v Ženevi je bilo ta teden govora tudi o vprašanju slovenske in hrvaške narodnosti manjšine v Avstriji. Člani komisije so bili z dokumentacijo, ki sta jo jim posredovali osrednji organizaciji ZSO in NSKS, posebej seznanjeni tudi s trenutnim položajem na Koroškem. Podrobneje bomo poročali v prihodnji številki.

ŠE DO NEDELJE:

Mednarodni vinski sejem na Gospodarkem razstavišču v Ljubljani

V ponedeljek je bil na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani slovesno odprt letošnji mednarodni vinski sejem, ki bo trajal do nedelje.

Ceprav so že dosedanje tovrstne prireditve v Ljubljani uživale mednarodni ugled in priznanje, letošnji vinski sejem po kvaliteti in pestrosti presega vse dosedanje ter ga upravičeno uvrščamo med največje na svetu. Na njem 440 razstavljalcev iz vsega sveta predstavlja 1700 vzorcev vin; poleg tega obsega razstava vzorce žganih pijač in sokov, posebno pozornost pa vzbujata tudi razstava najmodnejših strojev za vinogradnike ter razstava posode, iz katere so pili stari Rimljani. V okviru vinskega sejma prirejajo številne sestanke z vinogradniki, ansambli narodnozabavne glasbe pa skrbijo za razvedrilo. Razumljivo pa je na sejmu tudi stalna pokušnja sortnih vin.

Na vinskem sejmu v Ljubljani so podelili tudi vrsto priznanj za najboljše vrste vina. In sicer je mednarodna strokovna komisija dodelila šest nazivov šampion, 229 velikih zlatih medalj, 257 zlatih, 354 srebrnih in 135 častnih diplom ter 8 diplom za sodelovanje. Priznanja in medalje pa so podelili tudi za žgane pijače in sokove.

Izjava ZSO in NSKS k dogodkom v Pliberku

Zveza slovenskih organizacij na Koroškem in Narodni svet koroških Slovencev sta na seji koordinacijskega odbora dne 30. avgusta 1977 po obširni razpravi in temeljiti presoji zadnjih dogodkov v Pliberku sklenila naslednjo

izjavo na demokratično javnost

Zveza slovenskih organizacij na Koroškem in Narodni svet koroških Slovencev kot predstavništvo slovenske narodne skupnosti poudarjata svojo solidarnost z akcijami mladincev in občinskih odbornikov v Pliberku, ki so imele edini namen, da vlado in vso javnost opozorijo na nezadovoljivo in nesprejemljivo ureditev vprašanja slovenske narodne skupnosti na Koroškem potom takomenovanega zakona o narodnih skupinah in odredb k temu zakonu z dne 30. maja 1977. S tem, da so na zasebnem zemljišču v območju naselja postavili tablo z dvojezičnim krajevnim napisom, so hoteli dokazati samo, da v sedež občine, ki ima tako nedvomljiv značaj dvojezičnosti, da ga mora javno priznati tudi oblast, spada dvojezični napis kot dokaz avtohtone prisotnosti dveh narodov.

Osrednji organizaciji odločno protestirata proti nezakoniti odstranitvi tega zasebnega napisa, ker je bil postavljen na zasebnem zemljišču v območju naselja in ga je oblast odstranila, ne da bi dala lastniku zemljišča ali napisne table iz rok odloka z utemeljitvijo odstranitvenega ukrepa in je s tem preprečila možnost rednega postopka. Izrecno poudarjamo, da pri tem ne gre za demokratični postopek, ampak za „ukaz“ policijske države, ki je za izvedbo tega ukaza mobilizirala več kot sto žandarmerijskih in policijskih organov.

Narodni svet koroških Slovencev

Koroški Slovenci v tem ukrepu ne moremo videti drugega kot primer pritiska na slovensko narodno skupnost, da bi se odpovedala pravicam, ki ji grejo po državni pogodbi, in se zadovoljila z drobtinami oktroiranega zakona.

Zveza slovenskih organizacij na Koroškem in Narodni svet koroških Slovencev z vso resnostjo obsojata izgrede policije, ki je z brutalno silo in nerazumljivim navalom reagirala na izraze nevolje in obsodbe prisotnih mladincev ter na ta način izzvala eskalacijo zadržanih emocij tako na strani slovenskih mladincev kakor na strani zbranih protidemonstrantov med katerimi se je posebno izkazal poznan občinski odbornik OVP iz Pliberka.

V tej zvezi osrednji organizaciji zagotavljata vso podporo in pomoč mladincem, zoper katere je pri tej eskalaciji in pozneje v policijskem zaporu policija na surov način nastopala in jih deloma poškodovala. S tem jih je hotela prisiliti, da bi priznali dejanja, ki jih niso zakrivil. Koroški Slovenci ob takim ravnanju policije, ki je diametralno nasprotno tistemu, kakor ga je pokazala ista policija ob „Tafelsturmu“ leta 1972, vidimo samo nov dokaz neenakega ravnanja s pristaši slovenske narodne skupnosti in kršitev ustavno zajamčene enakosti pred zakonom, zaradi česar se bomo pritožili na ustavno sodišče.

Končno se osrednji organizaciji zahvaljujeta slovenskemu prebivalstvu pliberške občine, ki je na edinstven način gmojno in moralno podpiralo mladino pri tej njeni akciji za enakopravnost slovenskih občanov v občini. Kakor slovensko prebivalstvo v Pliberku, stojimo vsi koroški Slovenci za mladino v Pliberku in za vsemi, ki so zaradi podobnih dejanj obtoženi in se bodo v bližnji bodočnosti morali zagovarjati pred sodišči.

Niti policijski ukrepi niti procesi nas ne bodo odvrgli od naše pravične borbe za doseg pravic, ki nam grejo.

Zveza slovenskih organizacij na Koroškem

Šolske knjige

V KNJIGARNI
„NAŠA KNJIGA“

Šolske knjige za novo šolsko leto lahko že sedaj naročite v knjigarni „Naša knjiga“ v Celovcu, kjer jih potem dobite proti bonom.

Pa tudi z bogatim izborom slovenske literature za mlade in starejše bralce se priporoča

KNJIGARNA

Naša knjiga

Celovec, Paulitschgasse 5—7

Slovensko prosvetno društvo Borovlje vabi na

PEVSKI KONCERT

ki bo v nedeljo, dne 11. septembra 1977 ob 14. uri pri Cingelcu na Trati.

Nastopajo: Instrumentalni ansambel „Drava“ oktet s Tržiča ter koroški pevski zbori

Ljubitelji lepega petja prisrčno vabljeni!

Odbor

V BOJU ZA NAŠE PRAVICE...

(Nadaljevanje s 1. strani)

felsturm, za katerega so zbrali v Pliberku več kot sto žandarjev in policistov, je bil za posamezne varnostne organe priložnost, da so se pri „obračunavanju“ s slovenskimi mladinci poslužili metod, kakršnih se sicer spominjamo le iz gestapovskih zaporov in SS-ovskih taborišč. Naval na mladince, ki so se z vrvmi navezali na napis, da bi tako preprečili njegovo odstranitev; aretacija posameznih Slovencev, ki so jih tako brezobzirno uklenili, da so jim roke povsem odvečevale; „zasliševanje“ mladincev v policijskem zaporu, da so bili pripravljeni priznati stvari, o katerih sploh niso kaj vedeli; „uradno“ oziroma „službeno“ psovanje mladincev s psovskami Bandit, Partisanenschwein, Tschusch in podobno — to so bili „rekviziti“, ki so se jih v Pliberku poslužili, da bi slovenske mladince zastrašili in strli njihov odpor proti krivici in nasilju.

Tudi to je zgovoren dokaz, kako v luči koroške stvarnosti izgleda enakopravnost obeh narodov in enakost vseh državljanov pred zakonom: medtem ko nemški nacionalisti lahko nekažnovano in celo ob uradni podpori kršijo veljavne zakone, se oblasti proti Slovincem

poslužujejo brutalnih sredstev policijske države. S tem uradno podpirajo temelje pravnega reda in demokratične ureditve.

Avstrijska zastava s črnim trakom, ki so jo pliberški mladinci postavili na kraju podrtega dvojezičnega napisa, pomeni simbolično obsodbo uradnega Tafelsturmu, s katerim so koroške oblasti pokopale pravico in demokracijo. Koroškim Slovincem in sploh vsem demokratičnim silam v Avstriji pa je to obveza in poziv, da vztrajajo v borbi za dosledno uresničitev manjšinskih pravic in s tem za demokratizacijo v naši skupni domovini. V tem smislu je Pliberk z zadnjimi dogodki postal pravi fanal!

HOTEL KOROTAN v Sekiri prireja v sredo 7. septembra ob 20.30 uri

KONCERT

harmonikarskega orkestra glasbene šole v Radovljici (vodi prof. Ažman).

Na ta izredni koncert prisrčno vabljeni!

GOSTIŠČE

„JUENA“

ALOJZ IN LENKA GREGORIČ

ČEPIČE - GLOBASNICA

V sodobno opremljenem modernem gostišču „JUENA“ v osrčju Podjune se gostje počutijo udobno in prijetno. Radi se ustavijo v tej restavraciji, kjer jim Alojz in Lenka gostoljubno in v prijetni domačnosti postrežeta z dobrimi jedili in izbranimi pijačami.

Poskrbljeno pa je tudi za športno zabavo.

- hranilne vloge
- posojila in krediti

Posojilnica Šmihel pri Pliberku

- menični eskonti
- valute in devize
- skratka vse bančne posle

ŠTEFAN TRAMPUŠ

- Trgovina z lesom
- Podjetje z žago

NONČA VAS - EINERSDORF
PLIBERK - BLEIBURG

Izdajatelj, založnik in lastnik: Zveza slovenskih organizacij na Koroškem; glavni urednik: Rado Janežič; odgovorni urednik: Andrej Kokot; uredništvo in uprava: 9021 Celovec/Klagenfurt, Gasometergasse 10, telefon 32 5 50 - Tiska: Založniška in tiskarska družba z o. j. Drava, Celovec - Borovlje.